ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1919.—ΕΤΟΣ 1ον—ΑΡΙΘ. 9

Κυριακὴν 2 Μαρτίου

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 20

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐπιταγαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου ἀριθ. 7

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία δραχ. 10.—Ἑξάμ. δρ. 5.—
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 15.— » » 8.—

Γίνονται δεκταὶ καὶ μηνιαῖαι συνδρομαὶ ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Μὲ τὴν ἔλλειψιν κουσέμου ὕλης

Ἀλάνδαστον μέσον δερμάνσεως

Ἀνίπτ ει προστριβόμενον κλπ.

Ἡ σκέψη μου

Ἐνέκριναν τὰ ἔργα τῶν δ)νίδων Μαίρης Θεοδωρακάκη καὶ Ἴρμας καὶ τῶν κ.κ. Ἀπ. Μαγγανάρη, Μ. Γρηγορίου καὶ Ν. Καρακίτσου. Ἔργα καλὰ μὲ μικρὰ μόνον λάθη εἰς τὴν μορφὴν ἔλαβα ἀπὸ τοὺς κ. κ. Π. Κουτουτζόγλου, Στ. Ζηγάνον, Δῶρον Λύγην καὶ Μελαχροινὸ Γυμνασιόπαιδο. Ἡ δ)νὶς Ἐλ. Παπαχρηστοπούλου ἔχει δίκηο σ' ὅ,τι γράφει γιὰ τὴν, ἐφάμιλλον πρὸς τὴν ἀνδρικὴν, ἱκανότητα τῶν γυναικῶν. Ἐγὼ οὐδέποτε εἶπα τὸ ἐναντίον. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὑπάρχουν μερικὰ πράγματα, διὰ τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε προσφυὴς ἡ διανοητικότης τῶν γυναικῶν, διότι ἐνῷ ἔχουν τόσα ἄλλα διανοητικὰ χαρίσματα, ὑστεροῦν κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς βαθεῖαν φιλοσοφικὴν σκέψιν. Αὐτὸ ἐννοοῦσα. Ὅσον διὰ τὸ ἔργον ποῦ μοῦ ἔστειλε ἀρκετὰ καλό, μὲ μερικὲς ἐπιτυχεῖς εἰκόνες μέσα, θέλει ὅμως κάποιο χτένισμα στὴ μορφή. Τῆς δ)νίδος Κασσιανῆς τὸ ποιηματάκι καλὸ κατὰ τὰ ἄλλα χωλαίνει εἰς τὸ μέτρον. Ἡ δ)νὶς Ἰωάννα Κυριακίδου μοῦ ἔστειλε δύο ποιήματα. Τὸ πρῶτο φαινερώνει δυνατὴν καὶ ὑψηπετῆ σκέψιν, τὸ ἀδικεῖ ὅμως ἡ ὑπερβολικὰ ἰωτατιστικὴ γλῶσσά του. Ἀκανόνιστο τὸ μέτρο τοῦ δευτέρου, ποῦ εἶνε ὡς τόσο πολὺ κομψό. Ἔχει μερικὰ συμπαθητικὰ λαϊδάκια, ποῦ λυποῦμαι γιατὶ ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ τ' ἀναφέρω ἕνα ἕνα γιὰ νὰ διορθωθῇ. Τοῦ ἔργου τοῦ κ. Ἐ. Γιωτοπούλου ἡ κεντρικὴ ἰδέα πολὺ ἐπιτυχής, εἰς τὴν μορφὴν ὅμως δὲν εἶνε ἐπιμελημένο. Ἀντιθέτως ἡ κεντρικὴ ἰδέα τοῦ ἔργου τοῦ κ. Χ. Μαυρογιέν πολὺ συνηθισμένη. Τοῦ σεβασμιωτάτου Τραγόπαπα τὸ ἔργον θὰ ἤθελα νὰ εἶνε πιὸ ζουμερὸ καὶ πιὸ σύντομο. Τοῦ κ. Δρόσου Ἀλόη καὶ τὸ δεύτερο ἐπίσης σκοτεινό. Τὸ πρῶτο δὲν ἐνεκρίθη. Ἐπίσης καὶ τοῦ κ. Ζεφύρου πολὺ βαρύ. Τοῦ κ. Ἀ. Ἰγγλέση πολὺ ἔξυπνα ὅσα μοῦ στέλλει, δὲν θέλω ὅμως ξένα. Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται, διότι τὰ θέλουμε διὰ τὴ σύμπα. Ὁ «Κάποιος» ἐκ Βόλου μοῦ στέλλει δύο ἐπιστολὰς ποῦ ἀπηύθυνε ποῦς τὸν διαβόητον ἐκ Μεσολογγίου ποιητὴν ποῦ μοῦ ἔστειλε τὸ «Ἄχ πῶς περνοῦν καὶ χάνονται». Δῶτο μ' εὐχαριστεῖ. Ἔτσι πρέπει νὰ φαίνωνται ὅλοι ἀμείλικτοι πρὸς τοὺς λογοκλόπους. Ἐγὼ μάλιστα θὰ δημοσιεύω κάθε σχετικὸν κροῦσμα καὶ εἰς διαφόρους ἐφημερίδας, ὅπως πρὸ ἑβδομάδος εἰς τὴν «Ἕνωσιν» διὰ τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος ποιητήν.

Ἐπειδὴ ὅμως πολλοὶ ἕως τώρα μοῦ ἔστειλαν ἔργα κλοπιμαῖα ὑπὸ ψευδώνυμον, δηλῶ ὅτι ἀπὸ τοῦδε δὲν θὰ λαμβάνω ὑπ' ὄψει κανένα ἔργον καὶ καμμίαν ἐπιστολὴν μὲ ψευδώνυμον, ἐὰν τοῦτο δὲν εἶνε ἐγκεκριμένον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ κατέχω τὸ ἀληθὲς ὄνομα τῶν ἀποστολέων.

Ὁ κ. Ν. Μ. μοῦ στέλλει μιὰ πολὺ καλὴ μελέτη γιὰ τὸν ρεαλισμὸν ὑπὲρ τοῦ ὁποίου κηρύσσεται, εἶνε ὅμως ἐκπρόθεσμος. Ἔργα ἄξια μνείας ἔστειλαν οἱ κ.κ. Σ. Μαραγῆς, Μ. Γεωργούλας, Γ. Παπᾶζογλου, Ἰ. Γρυπιώτης, Ἀ. Κατριβᾶνος, Φίμης Καλῆς καὶ J. Chasseaud. Δὲν ἐγκρίνονται διότι εἶνε μεγάλα τὰ ἔργα τῶν κ. κ. Ἰ. Λαμπέρτη, Γ. Μόν., Σ. Δέσ ..μου, Κυνηγοῦ, Ὀ, Σούλιο (τὸ ἕνα ποῦ ἀξίζει), Κ. Κωνσταντάκη, Θ. Ζεφύρη καὶ Χ. Δρέσσιου.

Εἰς ὅσους μοῦ ἔστειλαν σκέψεις των περὶ τοῦ γάμου ἀπαντῶ ὅτι μόνον τῶν ἀναγνωστριῶν τᾶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου γνώμας θὰ λαμβάνω ὑπ' ὄψει, διότι τὸ ἀνακινηθὲν ζήτημα εἶνε «πῶς βλέπουν τὸν γάμον αἱ Ἑλληνίδες» καὶ ὄχι οἱ Ἕλληνες.

Ἡ ἀπάντησις τῆς δ)νίδος Νόρας διὰ τὸ δημοψήφισμά της ἀναβάλλεται διὰ τὸ προσεχὲς συνεπείᾳ ὄχι πληθώρας ἀλλὰ κατακλυσμοῦ ὕλης.

Ὁ Ἀρχισυντάκτης

Πρέπει νὰ βεύρετε

ὅτι :

— ἡ ζήλεια εἶνε τὸ φιλότιμο τῆς σάρκας.

— ὁ ἄνδρας καμμιὰ φορὰ φρονεῖ ὅτι εἶνε ντροπὴ νὰ ἀγαπήσῃ, μὰ ἡ γυναῖκα πάντα θεωρεῖ ὄνειδος νὰ μὴν ἀγαπηθῇ.

— μία συνείδησις δὲν ἀγοράζεται· ἐνοικιάζεται.

— ἡ νεότης εἶνε ἕνα μεγάλο σφάλμα, ποῦ λίγο-λίγο διορθώνεται.

— μὴν πῆτε ποτὲ σὲ μιὰ ἀρτίστα, φορτωμένη μὲ διαμάντια καὶ χρυσαφικά,ὅτι ἡ ἀρετὴ ἀνταμείβεται.

— ἡ σιγὴ εἶνε καὶ αὐτὴ ἕνας τρόπος τοῦ ὁμιλεῖν.

— ἡ ἐγκατάλειψις δὲν κάνει ἠτίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ σπρώχνῃ στὴν ἀπιστία.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΥΡΙΣΜΑ ΤΗΣ... ΣΦΑΙΡΑΣ

(Συμβουλὴ πρὸς νεαρὸν)

Μικρέ μου, νὰ δροσίζῃ κανεὶς τὰ μάτια του εἰς τὸ κρύσταλλον ἑνὸς προσώπου Ἀφροδίτης, βεβαιόσου ὅτι εἶνε ἡ πλέον θεάρεστος πρᾶξις. Ἀλλὸ δι' ὄνομα τοῦ Ὑψίστου· ὄχι, κατὰ τὸν ἰδικόν σου τρόπον. Σύ, φίλε μου, προσπαθεῖς νὰ ἐφαρμόσῃς κατὰ γράμμα τὴν φράσιν : «τὴν ἔφαγε μὲ τὰ μάτια». Κατέγεσαι λοιπόν, ἀπὸ Ὀττεντότους ; Ἀδιάφορον. Πάντως εἶσαι ἐχθρός μας. Σὲ μισοῦμεν θανασίμως. Καὶ τοῦτο ἀπὸ τῆς χθεσινῆς ἡμέρας.

Ἡ κόρη, τὴν ὁποίαν ὁ Σατανᾶς ὡδήγησεν αὐτοπροσώπως εἰς τὸ ἐξοχικὸν μαγαζάκι, διὰ νὰ μᾶς κολάσῃ, ἅμα ἀντελήφθη ὅτι πέντε μυστακίαι εἶμεθα ἕτοιμοι νὰ πάρουμε βουτιά, καταθέτοντες εἰς τὴν ἄκρην τῆς μποτίνας της, τὴν φλόγα ποῦ μᾶς ἄναψε ἡ καλονὴ της, συνέγραψε ἀμέσως — θυμᾶσαι ; — ἕνα ἀριστούργημα. Ἔφερε τὸ ἕνα πόδι ἐπὶ τοῦ ἄλλου. Ἀλλὰ μὲ πόση φινέτσα. Ἡ ἀστραπὴ μιᾶς μεταξωτῆς κάλτσας καλὰ ἐφηρμοσμένης εἰς τὸ γόνατον Φρύνης ἐδάμβωσε τὸ ὄμμα μας. Τότε ἀντὶ νὰ μισοκλείσῃς τὰ μάτια, ὀφίνων διὰ μέσου τοῦ παραπετάσματος τῶν βλεφαρίδων, τὸ βλέμμα σου νὰ πλανηθῇ ἀπὸ τὰ δροσερὰ χείλη τῆς κόρης—φρίσσουσαν πηγὴν ἡδονῆς—εἰς τὸ ἀνάγλυφον τῆς κνήμης της, σὺ ἄνοιξες τόσο πολὺ τὸ ὄμμα κατὰ τοιοῦτον θηριώδη τρόπον, ὥστε τὸ ἀποτέλεσμα, ποῦ ἐπῆλθεν, ἦτο λίαν φυσικόν. Ἡ κόρη ἐτράπη εἰς φυγὴν ὡς νὰ τὴν κατεδίωκε συντηχυία ὁλόκληρος Σατύρων. Διατί φίλε μου, μᾶς ἐστέρησες τὸν Παράδεισον ; Ἀπὸ ἄγνοιαν βεβαίως. Τότε ἄκουσέ με. Δύναται κανεὶς ν' ἀντικρύσῃ τὸν κεραυνὸν μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοικτα. Αὐτὸ εἶνε τολμηρόν. Ἀλλὰ τὴν κνήμην μιᾶς ὡραίας γυναικός. Ποτέ ! Διότι αὐτὸ εἶνε ἀδέξιον. Καὶ ἐμεῖς δὲν σοῦ χορεωστούσαμε τίποτε νὰ πληρώσουμε τὰ ἔξοδα. Μὲ τὴν ἀτζαμοσύνην σου ἐχάσαμε τὴν γλυκεῖαν αὐτὴν Κόλασιν. Ἂς εἶσαι καταραμένος.

Σαρλώ.

ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΜΟΥ

Κυριακή, δειλινόν, τέλη Φεβρουαρίου.— Ἐπάνω ἀπὸ τὴς στέγες τῶν ὑψηλῶν σπιτιῶν πλανῶνται αἱ τελευταῖαι ἀναλαμπαὶ τοῦ ἡλιοβασιλέματος, ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶνε ζεστή, εἰς τὰ πεζοδρόμια κυκλοφορεῖ ἕνα πυκνὸν κυριακάτικον πλῆθος, μάζαι ἀνθρώπων χωρὶς φυσιογνωμίαν, χωρὶς κομψότητα καὶ χωρὶς χάριν. Δηλαδὴ ἕνα δειλινὸν Κυριακῆς κοινότατον καὶ πεζότατον, μία ξηρὰ πρόζα χωρὶς ὕφος καὶ χωρὶς ἄνθησι.

Ἀλλ' αὐτὸς ὁ Φλεβάρης, Θεέμου, αὐτὸς ὁ Φλεβάρης ! Τῆς τελευταίας ὥρας τῆς ζωῆς του ἀποφασίζει νὰ μασκαρωθῇ ὁ ἀλιτήριος, ἀποφασίζει νὰ βγάλῃ τὴν σκυθρωπήν του μουτσούναν, τινάζει βιαστικὰ τὸ βρεγμένον του μαντὸ καὶ ἐμφανίζεται αἰφνηδίως μὲ τὸ θελκτικώτερον χρωματιστὸν κοστούμι. Εἶνε δειλινὸν κουτσοφλεβάρικον αὐτό ; Εἶνε σκοτάδι χειμερινῆς ἡμέρας ; Εἶνε τὸ συνειθισμένον θλιβερὸν τέλος μιᾶς ἀνιαρῆς Κυριακῆς ποῦ ἀρχίζει χωρὶς χαρὰν καὶ τελειώνει χωρὶς φῶς, ἔτσι ὅπως συμβαίνει μὲ ὅλες τὴς Κυριακὲς τοῦ περασμένου χειμῶνος, ἔτσι ὅπως τὴς γνωρίζομε ἀπὸ τὴν παράδοσιν ;

Θεέ που ! ὄχι ! Ἀσφαλῶς εἶνε ἕνα θαῦμα αὐτὴ ἡ τελευταία Κυριακὴ τοῦ Φλεβάρη. Τί φῶς ἀκόμα καὶ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ! Τί ἄρωμα χυμένον ὁλόγυρα, τί ἄνθησις. Δὲν εἶνε ἕνα συνειθισμένον δειλινόν, εἶνε ἕνα φωτεινὸν χαμόγελον εἰς τὰ χείλη τῆς Ἀνοίξεως.

Serena

CATULLE MENDÈS

SONNET

(Soror Dolorosa)

Μὴ ! μὴν τὸ ἀνάβῃς μὴ τὸ θεῖο λυχνάρι !
Στὰ μάτια μας, νὰπλώσῃ πρῶτα ἡ θαμπάδα
ἄσε ! ἂς μὴ φέξῃ ἀσημνὰ ἡ λαμπάδα
ἐκεῖ ποῦ μόνο τὰ φιλιὰ θ' ἀνιορροῦν κουρσάροι !
Ὁ οὐρανὸς μὲ ξεγελᾶ ! ὄ, τὸ ξανθὸ κλωνάρι
τῆς κόμης σου μ' ἀφάνταση ὠμορφάδα
πῶς φαίνεται στοῦ δειλινοῦ τὴν ἄθλη χλωμάδα
σᾶν μιᾶς ἀχτῖδας γέννημα ; Στὰ !—μὲ περίσια [χάρη—
Θὰ γύρω πάνω σ' ἄλικα, τὰ στήθεια σου τ' [ἀχνά...
τὸ χρῶμα τὸ νεκρόμαυρο, γιὰ δές, παντοῦ ἀ-[πλώνει
σᾶν ὕπνος ἀπ' ὀνείρατα ποῦ τρεμοσβεῖ καὶ λυώνει!
Ἀτάραχη βραδειά ! Θαρρεῖς κανένος
πόνος ψυχῆς, θὲ ν' ἀκουσῇ ! Ἀνάσταση ξανὰ
αἰσθάνομαι ! Θὰ κοιμηθῶ σιὸν ἴσκιο μᾶς παρ-[θένας!!

(Μετάφρασις) *Σμύρνη* *Δημ. Γ. Μιλᾶνος*

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

(ἤγουν ὁμιλίαι ἐπίκαιροι)

Λαβοὺς πολλαὶ
χαρτεποστάλαι καὶ ἐπι-[στολαί,
μὴ ἀναμένουν ἐξ ἐμὲ
ἀπάνθησιν οἱ ἀποστολαὶ
καθότι ἀνθαλλάσω μὲν,
οὐχ ἀπηνῶ δέν,
τὸ ὁποῖον
ἐλλείψει εἰκοσαρακίων.
Ἔγρυσσάν μοι γοῦν
χαμίνιον τὸ ζωηροῦν
ὅπερ διαμόνιον σωστοῦν.-
μία Μαρία δεσποινῆ,
καὶ ἕτεροι πολλοὶ
ἐκ ἐντεῦθα
καὶ ἐκ ἐπαρχιόθεν,
οὐκ μέντοι καὶ ἐξ πειραι-[όθεν.

Ἄπανδας οὕτους ἐπχαριστῶ ἐγχαρδίως
καὶ λίαν περικαλῶ ἀπτοὺς αἰωνίως
γράπτειν με πολλάκις καὶ συχνάκις
ραβασσκίως ἢ καὶ δελταριάκις
μετὰ καὶ ἄνευ πνέφμα, ἤγουν καλεμβουρίων,
τὸ ὁποῖον
βούλομαι ἀνεῶξαι γραμματοσυλλεκτεῖον.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

⊙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

✲ ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΗΣ ΨΕΙΡΕΣ !! ✲

Ἡ ψεῖρες, αὐτὰ τὰ πασίγνωστα σὲ μᾶς ἄφτερα ρυγχωτὰ ἔντομα, αὐτὰ τὰ ἀπαίσια παράσιτά μας, δὲν μᾶς εἶνε μονάχα ἐνοχλητικὲς μὲ τὴν ἀκατάπαυστη φαγοῦρα ποῦ μᾶς κάνουν, δὲν μᾶς εἶνε μονάχα σιχαμένες, δὲν μᾶς στεροῦν τὸν ὕπνο μας μονάχα, δὲν μᾶς ἀναγκάζουν μονάχα νὰ καταξεσχίζουμε τὸ κορμί μας — μὲ τὰ νύχια μας — μὲ τὸ ἀδιάκοπο κὶ ἀπελπιστικὸ ξύσιμό μας, ἀλλά, σᾶν νὰ μὴ μᾶς ἔφταναν ὅλα αὐτὰ τὰ βάσανα, ποῦ μᾶς κάνουν. ὅσες φορὲς, ἐννοεῖται, μᾶς κάνουν τὴν... ὑψηλὴ τιμὴ νὰ μᾶς ἐπισκεφθοῦν(!) μᾶς... προσφέρουν ἀκόμα... ὡς φιλοδώρημα — ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς... ἐπισκέψεώς των — καὶ διάφορα μικρόβια, ἀπ' τὰ ὁποῖα τὰ πειὸ ἐπικίνδυνα εἶνε ἡ σπειροχαίτη τοῦ Γερμανοῦ ἰατροῦ Ὀμπερμάγερ τοῦ ὑποστρόφου πυρετοῦ κὶ' ἡ σπειροχαίτη τοῦ Ἰάπωνος ἰατροῦ Φουτάκι τοῦ ἐξανθηματικοῦ τύφου. Ὥστε, πρέπει λοιπὸν—καὶ μάλιστα τώρα, ὅπου ἀρχίνισε ὁ ἐξανθηματικὸς τύφος— ν' ἀρχίσουμε νὰ καθαρίζουμε τὸ κορμί μας προσεκτικώτερα καὶ τακτικώτερα κὶ' ἀπὸ ἄλλοτε, ν' ἀλλάζουμε ἀσπρόρουχα συχνότερα, νὰ περιποιούμεθα τὰ μαλλιά μας περισσότερο, καὶ ν' ἀποφεύγουμε τὰ τράμ, τοὺς πάγκους τῶν δημοσίων κήπων καὶ δενδροστοιχιῶν, καθὼς καὶ τὰ καθίσματα τῶν καφενείων κ.τ.λ. κέντρων ὅπου συχνάζουν ἄνθρωποι ποῦ ἔχουν ὕποπτον καθαριότητα, καί, γενικῶς ν' ἀποφεύγουμε τὴς λαϊκὲς συγκεντρώσεις.

Ἂν δὲ ἔχουμε τὴν ἀτυχία νὰ βροῦμε, καμμιὰ μέρα στὸ κορμί μας, καμμιὰ ψεῖρα, πρέπει ἀμέσως νὰ τὴν σκοτώσουμε ν' ἀπολυμάνουμε ὅλα τὰ ροῦχα (ἀσπρόρρουχα κὶ' ἔξώρρουχα) ποῦ θὰ φοράμε ἐκείνη τὴν στιγμὴ, ν' ἀπολυμανθοῦμε κὶ' ἐμεῖς, κὶ' ὕστερα νὰ φορέσουμε ἄλλα ροῦχα.

Εἶνε μέγας κίνδυνος κὶ' αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ σᾶς φωνάξω μ' ὁλόκληρη τὴν δύναμι τῶν πνευμόνων μου «Θάνατος στὴς ψεῖρες !! ..»

Δημήτριος Ν. Ζορμπᾶς

✯ Ο ΜΑΓΕΙΡΟΣ ΣΑΣ ✯

Ἐντόσθια : Κόψατε μερικὰ κρομμύδια, καρότα καὶ κοκκινογούλια σὲ λεπτὲς φέτες καὶ τηγανίσατέ τα ἔως ὅτου ἰδῆτε τὰ κρομμύδια νὰ ροδοκοκκινίσουν ἐλαφρῶς καὶ θέσατέ τα εἰς μίαν κατσαρόλαν. Πλύνατε τὰ ἐντόσθια καὶ ἀφαιρέσατε ἀπὸ αὐτὰ τὸ λίπος, καὶ ἀφοῦ τὰ κόψετε εἰς λεπτὰς μακρὰς λωρίδας, τοποθετήσατέ τα ἐπὶ τῶν τσιγαρισμένων χορταρικῶν μέσα εἰς τὴν κατσαρόλαν. Καλύψατέ τα μὲ νερὸ καὶ ἀφῆστε νὰ σιγοβράσουν ἕως τρεῖς ὥρας. Ρίξτε ἀλεῦρι καὶ γάλα, καὶ ἀφήσατε τὸ φαγητὸ νὰ σιγοβράσῃ πάλιν μερικὰ λεπτὰ πρὶν τὸ σερβίρετε.

Συμβουλαί.— Πρὶν μαγειρέψετε πατάτες, βάλετέ τις σὲ ζεστὸ νερὸ καὶ ἀφήσατέ τις ἐκεῖ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας. Ὄχι μόνον θὰ ἀπαιτήσουν πολὺ ὀλιγώτερον χρόνον διὰ νὰ μαγειρευθοῦν, ἀλλὰ συγχρόνως θὰ εἶνε εὐγεστότερες καὶ γλυκύτερες.

Η ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ

9 ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Κρυφὴ ἀγάπη

Ἀλλὰ ὁ ὕπνος του ἦτο ταραγμένος, διακεκομένος, γεμάτος ἐφιάλτας. Κάθε τόσον ἀνεκομένος, γεμάτος ἐντρομος καὶ ἐκύταζε πρὸς τὴν τινάσσετο ἀσθενῆ. Ἡ Σμαρέλια ἐκάθητο ἐκεῖ κοντὰ στὸ κρεββάτι ἄγουπνος παρακολουθοῦσα ἐναλλὰξ τὸν Μαρσὲλ καὶ τὴν κόρην.

Εἶχαν περάσῃ τὰ μεσάνυχτα. Ἕνας σπασμὸς συνετάραξε ὁλόκληρον τὸ σῶμα τῆς Μαρίας. Ὁ πυρετὸς εἶχεν ἀρχίσῃ. Πυρετὸς σφοδρότατος μὲ κρυερὰ ρίγη. Ἡ Μαρία ἐσπαρταρίζε σύσσωμος κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα. Ἡ Σμαρέλια ἔπιασε τὸ μέτωπον της. Κρῦος ἰδρῶς τὸ περιέλουε. Σέ λίγο ἄρχισε τὸ παραλήρημα. Ἡ Μαρία παραμιλοῦσε. ἔλεγε διαρκῶς λέξεις ἀσυνάρτητες χωρὶς καμμίαν ἔννοιαν μὲ μιὰ φωνὴ στριγγιὰ ποῦ ἔκανε καὶ αὐτὴν τὴ Σμαρέλια ν' ἀνατριχιάζῃ. Εἶχεν ἀνακύψῃ ἀπὸ τὸν λήθαργον. Τὰ μάτια της ἀνοικτά, ὀρθάνοιχτα ἐλαμπύριζαν παράξενα μέσα στὸ πράσινο ἡμίφως τοῦ δωματίου, ἐφαίνετο σᾶν νὰ πετοῦσαν φλόγες ὁλοκόκκινες ἀπὸ τὸν πυρετὸ. Προσπαθοῦσε ν' ἀνασηκωθῇ. Ἡ Σμαρέλια τὴν ἐβοήθησε.

Ἐγύρισε πρὸς τὸ ἀριστερὸ πλευρὸ κι' ἀνεκούμπισε στὸν ἀγκῶνα της. Ἔτσι ὅπως ξαπλωνότανε πάντοτε στὸν ἀγαπημένο της βράχο. Καὶ τὸ παραλήρημα ἐξακολουθοῦσε. Ἡ φωνὴ της γινόταν διαρκῶς πιὸ δυνατὴ καὶ πιὸ ἄγρια. Ἤθελε νὰ τραγουδήσῃ τὸ τραγοῦδι της, τὸ ἀγαπημένο της τραγοῦδι τοῦ Στοιχειωμένου βράχου, ποῦ κάθε βράδυ χρόνια ὁλόκληρα τώρα τραγουδοῦσε ἐκεῖ δίπλα στὴ θάλασσα. Δὲν μποροῦσε ὅμως. Καὶ αὐτὸ τὸ εἶχε ξεχάσῃ. Μόνο μερικὲς λέξεις ἀκουγόταν καθαρές.

« Ὁ βράχος.....στὸ κῦμα....μὲ τὴς σειρῆνες....» ἔλεγε διαρκῶς καὶ ἀπὸ τὸ λάρυγγά της ἐβγαιναν ἤ νότες σαρακτικὲς, γεμάτες ἀπελπισία καὶ σπαραγμὸ, χωρὶς κανένα συνειρμόν.

Ὁ ζωγράφος ἐξύπνησε καὶ τρομαγμένος ἄκουγε τὴς ἀπελπιστικὲς κραυγὲς τῆς ἀρρωστης. Ἔτρεξε κοντὰ στὸ κρεββάτι, Ἡ Σμαρέλια τὸν συνεκράτησε.

— Σιγά..... ἔχει πολὺν πυρετό....

— Δυστυχία μου !.....

— Παραμιλεῖ, ἀλλὰ δὲν κοιμᾶται.

Ὁ ζωγράφος ἀντίκρυσε τὸ φλογισμένο βλέμμα της ποῦ γύριζε νευρικὰ κι' ἀκατάπαυστα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

— Εἶνε πολὺ ἄσχημα φαίνεται, ἐπανέλαβε μὲ χαμηλὴ φωνὴ ἡ Σμαρέλια.

— "Ω ! ναὶ βλέπω τὴν ἀγωνίαν της.. Δυστυχισμένο πλάσμα.

Τὰ μάτια τοῦ ζωγράφου ἐπλημμύρισαν δάκρυα καὶ τὰ στήθη του ἐφούσκωσαν εἰς ἕνα στεναγμὸν ἀπελπισίας.

Νὰ φωνάξῃωμε γρήγορα τὸ γιατρό, εἶπε. Ὁ ἡλίθιος μᾶς εἶπε ὅτι δὲν ἔχει τίποτε...

Ὁ Μαρσὲλ μέσα στὴν ἀπελπισία του ἔβριζε ἕναν ὅπό τοὺς καλλιτέρους φίλους του, τὸ γιατρό, στὴν ἱκανότητα τοῦ ὁποίου εἶχε ἀπεριόριστη ἐμπιστοσύνη.

— Μᾶς εἶπε νὰ μὴν ἀνησυχοῦμε.. Θὰ πῇ πῶς δὲν ὑπάρχει φόβος γιὰ τὴ ζωή της εἶπε ἡ Σμαρέλια.

Ὁ ζωγράφος ἡσύχασε στὴν ὑπενθύμισι αὐτή. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ κρίσις τοῦ πυρετοῦ; αὐτὸ τό παραλήρημα, ποῦ διαρκοῦσε δυὸ ὧρες τώρα; Αὐτὴ τὴν στιγμὴ ἡ κρίσις εἶχε φθάσῃ τὴν ὀξυτάτη ἔντασί της. Ἐτίναζε μὲ ἔξαψι τὰ χέρια της, ἔλεγε διαρκῶς λέξεις ἀσυνάρτητες, ἐγύριζε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὸ κεφάλι της καὶ τὸ βλέμμα της περιφέρετο σὰν κοφτερὸ σπαθὶ στὸ θαμπὸ φῶς τοῦ δωματίου. Ἀμέσως ὅμως κατόπιν ἤλθεν ἡ ὕφεσις τῆς κρίσεως. Ἡ φωνή της ἐγίνετο διαρκῶς πιὸ ἀσθενῆς. Αἱ λέξεις ἔβγαιναν μὲ κόπο ἀπὸ τὸ λάρυγγά της. Τὰ μάτια της ἔκλεισαν. Σέ λίγο τὸ παραλήρημα εἶχε παύσῃ ἐντελῶς, ἡ χαύνωσις τὴν κατέλαβεν ἐκ νέου καὶ ἐβυθίσθη εἰς τὸν λήθαργον.

Ἦταν σημεῖον καλλιτερεύσεως αὐτὸ ἢ ὄχι;

Ὁ Μαρσὲλ δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ. Καὶ γεμᾶτος ἀνησυχία ἐκάθησε ἐκεῖ κοντὰ στὸ κρεββάτι ἔως τὸ πρωΐ. Καὶ ὅταν οἱ πρῶτες ἀκτῖνες τοῦ φωτὸς τῆς ἡμέρας ἀσθενεῖς ἐγλύστρησαν εἰς τὸ δωμάτιον μεσ' ἀπ' τὴς βαργειὲς κουρτίνες τῶν παραθύρων καὶ οἱ σκιὲς ἐμαζεύοντο διαρκῶς κι' ἐδιπλώνοντο πρὸς τοὺς τοίχους κι' ἐγλυστροῦσαν πρὸς τὴς γωνίες σὰν φαντάσματα, ὁ ζωγράφος ἄρησε νὰ τοῦ διαφύγῃ ἕνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως.

Τὸ σκοτάδι, τὸ τρομερὸ σκοτάδι ποῦ τοῦ ἐπίεζε τὴν καρδιὰ ὑπὸ τὴν ἐπήρεια τοῦ σαρακτικοῦ παραληρήματος τῆς ἀσθενοῦς ἔφευγε. Ἔτρεξε στὸ παράθυρο, ἀνέσυρε τὰ πλούσια βυσσινόχρωμα πόρια κι' ἄνοιξε τὰ παραθυρόφυλλα. Ἕνας φωτεινὸς χείμαρρος εἰσόρμησε μέσα εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ ἐφώτισε ὁλόκληρον, ἐξηφανισε τὸ μυστήριον καὶ τὸν φόβον τοῦ σκότους. Ὁλόλαμπρος ὁ ἀπριλιάτικος ἥλιος, ποῦ ἀνέτελλε ἐκείνη τὴν ὥρα, ἐσκόρπιζε τῆς χαρωπὲς ἀκτῖνες του κι' ἐχρύσωνε τὰ πόμολα τοῦ κρεββατιοῦ. Μεσ' ἀπὸ τὰ λευκὰ σκεπάσματα ἀνέκυπτε τὸ κουκλίστικο κεφαλάκι τῆς Μαρίας-Στέλλας. Οἱ χρυσόξανθες μπούκλες τῶν μαλλιῶν της ἐξεχύνοντο ἄφθονες ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὸ προσκέφαλο καὶ ἐφάνταζαν σὰν ἕνα λαμπρότατον πλαίσιον στὴν αἰθερία ἐκείνη μορφὴ ποῦ ἐκλεπτυσμένη ἀπὸ τὸν πυρετὸ καὶ τὴν ἀγωνίαν ἐξεδιανικευθῇ, εἶχεν ἐξαϋλωθῇ σχεδόν. Ἡ ἄρρωστη παρ' ὀλην τὴν κόπωσιν ποῦ καταφανῆς διεγράφετο εἰς ὅλην της τὴ μορφήν, ἦτο κάπως καλλίτερα. Ἡ ἀναπνοὴ της ἦταν περισσότερον κανονική. Ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου της δὲν ἐμπόδιζε νὰ φαίνωνται ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἴχνη τῆς σφιγγῆλῆς ἀνθηρότητός της. Τὰ χείλη της, ποῦ διατηροῦσαν τὸ ζωηρῶς κόκκινον χρῶμα τους, συνεπτύσσοντο εἰς ὅλον γλυκὸ χαμόγελο ποῦ αὐτὸ μόνον ἀποτελοῦσε ἕνα ὁλόκληρο ποίημα. Ἐκοιμᾶτο ἀκόμη. Τὰ κλειστὰ μάτια της ἐπλαισιώνοντο ἀπὸ ἕνα μελανὸν γύρον, ποῦ τοὺς προσέδιδε κάποιαν νοσταλγικὴν ἀπόχρωσιν. Ὁ Μαρσὲλ ἔμενεν ἔκπληκτος πρὸ τοῦ θαύματος αὐτοῦ τῆς ὡραιότητος ποῦ παρουσιάζετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ ὅσον ἀνέπαυε τὸ βλέμμα του εἰς τὸ ὡραῖο πρόσωπο τῆς Κόρης τῶν Κυμάτων καὶ ἐξήταζε προσεκτικώτερα καὶ εἰς ὅλας των τὰς λεπτομερείας τὰ χαρακτηριστικά της, τόσον μεγαλειτέρας ὁμοιότητας εὕρισκε μὲ τὴν ἄλλην ἀγαπημένην του μορφὴν καὶ τόσον περισσότερον ἡ καρδιὰ του ἐπάλετο εἰς γλυκεῖς παλμούς.

Ἡ ἀνάμνησις ὅμως τῆς «ἄλλης» τοῦ ἔφερε τῆς μελαγχολικὲς σκέψεις ποῦ τὸν ἐβασάνιζαν ἐπὶ τέσσερα χρόνια τώρα. Καὶ τὴς σκέψεις αὐτὲς προσπαθοῦσε νὰ τὴς διώξῃ.

Ἐπῆγε στὸ παράθυρο. Ἡ δροσερὴ ἀνοιξιάτικη ἀύρα μυρωμένη ἀπὸ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν λουλουδιῶν τὸν ἐξωογόνησε κάπως, τοῦ ἔδωκε νέας δυνάμεις καὶ νέας ἐλπίδας. Ἡ ὡχροτάτη ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ τὴν ἀϋπνίαν μορφή του ἐπανεῦρε τὸ συνηθισμένον χρῶμα της. Ἔγινε πάλι αἰσιόδοξος. Καὶ μέσα στὸ ἡλιόφωτο ἐκεῖνο περιβάλλον, ἐνῷ ἀνέπαυε τὸ βλέμμα του στὰ μυριόχρωμα τοῦ κήπου λουλούδια πλουμισμένα ἀπὸ τὴν πρωϊνὴ δροσιά, οἱ σταγόνες τῆς ὁποίας ἐφάνταζαν στὴς ἀκτῖνες τοῦ ἡλιου σὰν ἀτίμητα μπριλλάντια, ἠσθάνθη ἕνα κῦμα ἀγάπης νὰ πλημμυρίζῃ τὴν καρδιὰ του καὶ νὰ ἐκχειλίζῃ εἰς τὰ στήθη του. Μέσα στὸ τρελλὸ κι' ἀκατάπαυστο τερέτισμα τῶν πουλιῶν, ποῦ ἀκούραστα πετοῦσαν ἀπὸ δένδρο σὲ δένδρο κι'

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Τὰ καλλίτερα διηγήματα

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΩΝ

(Τοῦ Κατοὺλ Μαντὲς)

Ἡ Ἐρρικέτη ἦταν ἕνα τίμιο κορίτσι. Δούλευε σ' ἕνα μοδιστράδικο, προσεκτικὴ πάντα στὴ δουλειά της, σοβαρή, καθόλου φλύαρη. Τὸ βράδυ, γυρίζοντας στὸ σπιτάκι της, πήγαινε μὲ βῆμα ὄχι πολὺ βιαστικό, οὔτε πολὺ ἀργό, χωρὶς νὰ κυττάζῃ δεξιὰ κι' ἀριστερά, καὶ φθάνοντας στὴν καμαρούλα της, ἀπάνω στὸ πέμπτο πάτωμα ἑνὸς σπιτιοῦ, ἔπεφτε στὸ κρεββατάκι της, κ' ἀπεκοιμᾶτο δίχως ὄνειρα καὶ δίχως ρεμβασμούς. Κ' ἐπειδὴ στὴν τίμια ἔκρασι τοῦ προσώπου της, ὑπῆρχε ἐπίσης καὶ κάτι τι τὸ ψυχρὸ καὶ θαρραλέο, δὲν φαινόταν πολὺ ἐλκυστική, ἂν κ' ἦταν πολὺ-πολὺ ὡραία. Οἱ νεαροὶ κορτάκηδες μόλις τῆς ρίχναν μιὰ ματιά, ἔτσι περαστική, καὶ τραβοῦσαν πόδι λέγοντας μὲ χαμόγελο : «Δὲ βγαίνει ζουμί !»

Ὅμως μιὰ φορὰ ἕνας τὴν πῆρε ἀπὸ πίσω πειράζοντάς την μὲ διάφορα λόγια. Ἦταν ὄχι πολὺ νέος, μὰ καλὰ ντυμένος, ψηλός, παχύς. Φαινόταν πλούσιος. Τὸ κορίτσι πέρασε ἀπ' τ' ἄλλο πεζοδρόμιο καὶ τράβηξε ἴσα σπίτι, δίχως νὰ τοῦ δώσῃ προσοχή. Δέκα μέρες στὴ σειρά, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὴν περίμενε ἔξω ἀπ' τὸ μοδιστράδικο, καὶ τέλος, μὲ φωνὴ ἤρεμη, σὰν ἀνθρώπου ποὺ εἶνε συνηθισμένος σὲ ἤτοιες κουβέντες, τῆς μίλησε καθαρὰ καὶ ἤσστρα καὶ μὲ ὕφος πειστικό : Τοῦ ἄρεσε καὶ τὴν ἤθελε. Ἦταν ἀποφασισμένος γιὰ κάθε θυσία γιὰ τὸ χατῆρι της. Νέος δὲν ἦταν, μὰ ἦταν πλούσιος. Κ' ἔβγαλε κ' ἔδειξε τὸ πορτοφόλι του φουσκωμένο ἀπὸ χαρτονομίσματα. Μόνο ἕνα «ναί» ἂν ἤθελε αὐτὴ νὰ προφέρῃ, καὶ θἄχε ἀμέσως ἔπιπλα, ροῦχα, ἀμάξι, χρήματα, λοῦσα. Καὶ πρόσθεσε: «Εἶνε μιὰ τύχη χρυσῆ ποῦ σοῦ παρουσιάζεται !» Ἐκείνη τὸν ἄκουσε δίχως ταραχὴ κι' ἀπήντησε ἁπλῶς : «Ἀπατᾶσθε, κύριε !» Κ' ἐξηκολούθησε τὸ δρόμο της, οὔτε βιαστική, οὔτε ἀργή, θαρρετὴ καὶ ψυχρή, ὅπως πάντα.

Ὡς τόσο, ἕνας νέος τῆς χτύπησε στὸ μάτι, φτωχὸς σὰν κι' αὐτήν, ὑπάλληλος σ' ἕνα ἐμπορικὸ κατάστημα, ποῦ κάθε Δευτέρα ἐοχῶταν στὸ μοδιστράδικο καὶ παράδινε ὑφάσματα. Τὴν πρώτη φορὰ ποῦ ξεδιπλώνοντας ἕνα τόπι μεταξωτό, τῆς ἄγγιξε τὸ χέρι μὲ τὴς ἄκρες τῶν δακτύλων του, ἐκείνη αἰσθάνθηκε ἀνατριχίλα σ' ὅλο τὸ κορμί της, ἡ καρδιά της χτύπησε δυνατὰ σὰ νἄθελε νὰ σπάσῃ, αἰσθάνθηκε πῶς ἦταν χτυπημένη ἀπὸ τὸν ἔρωτα, καὶ πῶς δὲν ὑπῆρχε πιὰ γιατρειά. Δὲν ἦταν πιὰ ἐλεύθερη : ἀγαποῦσε.

Στὴν ἀρχή, ὁ νέος τὴν κύτταζε μὲ δειλία, ὕστερα τῆς ἔβαλε ἀνάμεσα στὰ μεταξωτά, ἔτσι ραβασάκι, καί, τέλος, ἕνα βράδι, τόλμησε καὶ τὴν περίμενε ἔξω ἀπ' τὸ μοδιστράδικο, ὅπως καὶ κεῖνος ὁ ἄλλος κύριος πρὸ δύο μηνῶν. Ἐκείνη, δίχως δισταγμό, σηηρίχθηκε στὸ μπράτσο του. Ἀπὸ πολλὲς ἡμέρες ἦταν γνωστὸς στὴν καρδιά της. Κάθε στιγμὴ τόνε σκεπτώτανε, τὴς νύχτες δὲν ἔκλεισε μάτι, καὶ στὸ χέρι της αἰσθανώτανε, ἕνα ἀδιάκοπο κάψιμο ἀπὸ τὴς κρυφὲς χειραψίες. Ἀδύνατο ! Τοῦ κάκου θὰ δοκίμαζε ν' ἀντισταθῇ σ' αὐτὴν τὴν ἀγάπη. Ἀλλὰ γιατὶ ν' ἀντισταθῇ ; Τάχα δὲν μποροῦσαν νὰ παροῦν; Δὲν ἦταν πλούσιοι, μὰ ἦταν νέοι, 17 χροῶν αὐτή, 23 ἐκεῖνος. Θὰ ἐργαζότανε κ' οἱ δύο γιὰ νὰ ζήσουν. Πέρασαν μέρες χαρούμενες, γεμᾶτες εὐτυχία καὶ χαρὰ καὶ γλύκα. — «Ποιός εἶνε αὐτὸς ὁ νέος ποὺ σὲ συνοδεύει;» τήνε ρωτοῦσαν κάποτε.—« Ὁ ἀρραβωνιαστικός μου!» ἀπαντοῦσε. Δὲν ἦταν μακρυὰ ὁ γάμος. Μόνο αὐτὸς θὰ κύτταζε νὰ βρῇ καλλίτερη θέσι κι' ἀμέσως θὰ βάζαν τὰ στεφάνια.

Ἡ ὥρες ποῦ περνοῦσαν μαζύ, ἦταν ὧρες εὐτυχίας. Ἐκεινοῦ τοῦ ἔφθανε νὰ στριμωχθῇ λίγο κοντά της, γιὰ νὰ αἰσθανθῇ ἄπειρη ἀγαλλίασι. Γιὰ ἐκείνην, ὁ παραμικρότερος λόγος αὐτουνοῦ ἤτανε ἕνα κῦμα δροσερὸ ποῦ κατέβαινε ὡς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της. Κ' ἐπειδὴ ἦταν τίμιο κορίτσι, γεμάτο εἰλικρίνεια καὶ δίχως ὑποκρισία δὲν ἀπόκρυβε διόλου τὴν ἀνυπομονησία της γιὰ τὸ γάμο, καὶ ἀποχαιρετῶντας τον κάθε βράδυ στὸ κατώφλιο τοῦ σπιτιοῦ της, φανέρωνε ὅλη τὴ θλῖψι της ποῦ θ' ἀνέβαινε μονάχη στὴν κάμαρά της.

Μὰ βράδυ, τὴ στιγμὴ ποῦ ἦταν ἕτοιμη νὰ πέσῃ στὸ κρεββάτι, ἄκουσε βήματα ἔξω στὸ διάδρομο. Ξάφνου ἡ πόρτα ἀνοίγει, κι' ὁ ὁς πέφτει στὰ πόδια της, ζηεῶντας συγνέώμη. Ναί! ἦταν πολὺ κακὸ αὐτὸ ποῦ ἔκανε, γνεγε, μὰ δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῇ στὸ πάθος, στοὺς ἀπελπισεικοὺς πόθους μιᾶς φιλίας γλυκειᾶς μὰ καὶ σκληρᾶς. Καὶ λέγοντας αὐτὸ τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὴ σφίγγει στὴν ἀγκαλιά του. Αὐτὴ μόλις ἀντισταθήκε. Τί μποροῦσε νὰ φοβηθῇ ἡ δυστυχής ; Δὲ θὰ ταν ἐρωμένη, ἀφοῦ πολὺ γρήγορα θὰ τοῦ γενῶνταν σύζυγος ; Τὸν ἄκουε κ' ἔτρεμε ὅλη. Αἰσθανότανε πῶς τῆς ἐρχόταν τρέλλα. Τὸν ἐλάτρευε. Ὅλα, ὅλα θὰ τοῦ τἄδινε, γιὰ νὰ μὴν ἀποκρούσῃ τὰ γλυκὰ ἐκεῖνα χάδια καὶ φιλιά, ποῦ τῆς ἔδινε στὰ χέρια, στὰ μπράτσα, στὸ λαιμό, καὶ ποῦταν ἑτοιμος νὰ τὴς δώσῃ καὶ στὰ χείλη. Νἄνε ἐρωμένη του, τί χαρά! Ἡ καρδιά της, ἢ αἰσθήσεις της, ὅλα πάλλανε ὁρμητικά. Καὶ ὅμως, ἀποτραβήχτηκε πίσω, χειρονομία τοῦδειξε τὴν πόρτα. Δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ καμμιὰ δικαιολόγησι, Τὸν ἔδιωξε κι' οὔτε τοῦ μίλησε πιὰ ἀπὸ κείνην τὴν ἡμέρα. Καὶ ὅμως τὸν ἀγαποῦσε, τὸν ἀγαποῦσε πάντα. Τὸν ἀγαποῦσε ἴσως περισσότερο τώρα μὲ τὴν ἀνάμνησι τοῦ ἀνεκπλήρωτου μεθυσιοῦ. Μὰ σκιὰ ἀποπείρας κατὰ τῆς τελείας ἀρετῆς των. Κ' ἐκεῖνος ποῦ τόνε πόθησε γιὰ ἐραστή της, δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ γίνῃ σύζυγός της.

Σήμερα μὲ τὰ μάτια τριγυρισμένα ἀπὸ ἕνα κόκκινο κύκλο, μὲ τὰ στήθη ποῦ ξεπετιοῦνται ἔξω ἀπὸ τὸν μποῦστο της, πάντα ὡραία καὶ περισσότερο χαριτωμένη, χορεύει στὰ καφὲ-σαντὰν καὶ κάθεται σ' ὅλων τὰ γόνατα. Κι' ἂν κανείς, ἀνάμεσα σὲ ὁ.ὁ ποτήρια μπύρα, ρωτήσῃ πῶς ἔφθασε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο :

—Ἄ ! ἀπαντᾶ με στεναγμό. 'Απ' τὴν κα κοκεφαλιά μου ! "Ημουν τίμιο κορίτσι, ὅσο να, ἕνα διεφθαρμένο κορίτσι, ποῦ δούλευε στὸ ἴδιο μοδιστράδικο, μαζύ μου, μὲ πῆρε μαζὺ μὲ ἄλλες φιλενάδες καὶ φίλους στὸ παγνηγῦρι τοῦ Σιατοῦ. Μοῦ κάναν ἔκπληξι ὅλα τὰ πράγματα ποῦ ἔβλεπα ἐκεῖ γιὰ πρώτη φορά. Οἱ φίλοι τῶν κοριτσιῶν λέγανε κάτι λόγια ποῦ δὲν τὰ καταλάβαιτα. Ἔναν, πρὸ πάνμούρη σὰν τῆς μαϊμοῦς – δὲν μποροῦσα νὰν τὸν ὑποφέρω, Ἤθελα ἀμέσως νὰ φύγω. Μὰ δὲν προφθάσαμε τὸ τραῖνο. Ἀναγκασθήκαμε νὰ περάσωμε τὴ νύχτα στὸ ξενοδοχεῖο. Αὐτὸ ἦταν ἡ συμφορά μου. "Α ! Ἂν ἔπρεπε νὰ πῶ πῶς ἔγεινε τὸ πρᾶμα, δὲ θὰ μποροῦσα ἀλήθεια. Πῶς ἔγεινε ; Οὔτε ἐγὼ καλὰ-καλὰ θυμοῦμαι. Ἴσως ἐξ αἰτίας ποῦ ἦταν κοντὰ τὰ κρεββάτια, ἴσως ἐξ αἰτίας τῶν ἀ.ῶλων ποὺ ἦσαν στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ἴσως ἐξ αἰτίας τῆς καταραμένης ἐκείνης «μαϊμοῦς», ποῦ ὅλην τὴν ὥρα μ' ἔσφιγγε καὶ μὲ φιλοῦσε... ὅ,τι κι' ἂν πῶ, δὲν ἔρω...Ὕστερα ἀπὸ ὀχτὼ μέρες μὲ ἄφησε, κ' ἐπειδὴ δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ ἐπιστρέψω στὸ κατάστημα, πῆγα στὸ καφὲ-σαντάν. Καὶ νὰ σκέπτωμαι ὅτι μποροῦσα νὰ εἶμαι σήμερα ἐρωμένη ἑνὸς κυρίου ποῦ εἶχε τὸ πορτοφόλι του γεμάτο χιλιάρικα, καὶ ὅτι ἔδιωξα ἕνα νέο ποῦ γι' αὐτὸν ἤμουνα πρόθυμη νὰ κάνω κομμάτια τὴν καρδιά μου!..

Μετάφρ. Κ. Τρικογλίδη

Ο ΠΕΡΑΜΑΤΑΡΗΣ

Ἐδιάβαινε τὸν ποταμὸ
μὲ τὸν περαματάρη
στὴν ἀγκαλιὰ τὴν κράταγε
τὴν κόρη τὴ χρυσῆ
Ἀπ' τὸ λαιμὸ τὸν βάσταγε
μὴ τύχῃ καὶ λασκάρῃ
ἐκείνη, ὅλη τρέμοντας
στὸ στῆθός του ἀγερὴ !

Περαματάρης ἤμουν 'γώ.
καὶ ἡ νεράϊδα.... ἐκείνη !...
κι' ὁ ποταμὸς ποῦ διάβαινε
ὁ κῆπος τῆς ζωῆς,
Μά, σκόνταψα, τὴν ἔρριξα,
βυθίστηκα, καὶ κείνη
ἀπὸ τὰ χέρια μοῦφυγε
σὰν σβύσιμο πνοῆς !

Βίλ. Ἀστρογλου

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

Νεράϊδα αἰθερόπλαστη στὸ γήϊνο βασίλειο
Οὐράνιο πλάσμα πάναγνο, ἀΰθῶο σὰν τὸν [ἥλιο
Ὑψηλοϋπερήφανο κρῖνο σὲ περιβόλι
Λαλιὰ καὶ χάρι περισσή, ἀγγέλου μοσχοβόλι
Ἀλλοί !... σ' αὐτὸν ποῦ θὰ δεχτῇ τοῦ κάλ- [λους σου τὸ βόλι.
Μέτωπο-Φλεβάρης Στέφος Ρόδης

ΓΙΑΛΗΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΘΑΝΑΤΟΣ

Καλῆς νὰ δῇ σὰν ἔλθῃ ἡ τελευταία ὥρα
τὰ μάτια μου γιὰ πάντα νὰ μοῦ κλείσῃ,
κι' ὅποια νἄναι ἡ τώρα ἢ ἀργήσῃ,
φτάνει νὰ μὴν ἐλθῇ σὰν ἄγρια μπόρα.

Ἄνοιξι νἄναι βέβαια, σὰν καὶ τώρα,
κι' ἀκόμα μιὰ γλυκιὰ γλυκοῦλα δύσι
ἔσει νὰ πάρῃ μὰ αὔρα νὰ φυσήσῃ
καὶ νὰ πέσῃ ἡ Ψυχούλα ἡ λευκοφόρα

σὰν ἄνθος τῆς μηλιᾶς – κι' ὅπου τὸ βγάλῃ
ἡ ἀγνὴ νεροσταλιὰ ποῦ ρέει ἀγάλι
σὲ δενδρόκηπους μέσα καὶ βραγές·

κι' ὅσο τὸ πάει κι' ὅπου ἀκόμα μείνῃ
ἀπ' τὲς παλιὲς μονόχα τῆς φωνὲς
ν' ἀκούῃ τὸ χαῖρε ποῦ θὰ κλαίῃ ἡ κρήνη.

Ι. Γουπάρης

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΑΠΑΤΗ ΓΕΝΙΚΗ

Χάος ἀπέφαντο ξαπλώνετ' ἡ ζωὴ μπροστά μας μὲ ἀπόκρημνα λαγκάδια, βράχια μύρια, καὶ τόσα μέσα της μυστήρια σκοτεινά, ποῦ ὅλοι ὅλοι ἀνεξαιρέτως ἤσεμα κι' ἀτάραχα γκρεμίζονται στὸ μαῦρο της βυθό.

Κανεὶς ποτὲ δὲ μπόρεσε νὰ ξεπεράσῃ ἀπ τ' ἀπέραντό της στόμιο χωρὶς γλυστρῶντας νὰ κυλίσῃ στὰ ἀνήλια βάθη της.

Κι' ἂν τὸ κατόρθωσαν ποτέ τους μερικοὶ μὰ εἶναι λίγοι—καὶ σὰν ἐ ριάμβευσαν περνῶντάς το, χλευάσθηκαν φριχτὰ ἀπὸ ὅσους ἐθαφτῆκαν στὴν σκληρὴ ἀγκάλη του.

Χαρὰ σ' ἐκείνους ποῦ ὠπλισθήκανε μὲ τὰ φτερὰ τῆς ἀρετῆς κι' ὑψώθηκαν πελώριοι ἀπ' τὴν ἄβυσσο αὐτή, κυττῶντας ὕστερα μ' ἀπάθεια ἐκείνους ποῦ μονάχοι τους γκρεμίστηκαν ἐκ ῖ, θαρρῶντας πῶς μπροστά τους θ' ἀπαντοῦσαν μόνο τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἀπόλαυσι.

Χαρὰ σ' ἐ.ἐ.ίνους ποῦ μονάχα θεαταὶ ἐστάθηκαν ἐκεῖ.

Κασσιανὴ

ΦΑΝΤΑΡΙΣΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ἔλα, χρυσῆ δουλίτσα μου,
ἐκεῖ σὲ περιμένω
στ' ἀντικρυνὸ μπακάλικο,
θὰ πιῶ ἕνα κρασί,
κι' ἂν θὲς μαζί σου πεταχτὰ
πάρε ξεροψωμένο
κἄνα ψαράκ' ἀπ' τὴ φωτιὰ
κἄναν κεφτὲ ζεστό.

Εἴχαμε σήμερα φαῖ
ρεβίθια γιὰ τὸ γιῶμα
π' ἂν τἄβαζα στὸ μάλιγχερ
θὰ σκότωνα πουλὶ
καὶ 'κεῖ ὅπου σὲ μιὰ στιγμὴ
ἐμάσαγα ἀκόμα
μιὰ κοτρώνα μοῦσπασε
τὸ δόντι καὶ...πονεῖ.

Παριζιάνικο Φανταράκι

ΧΩΡΙΣΜΟΙ

Μιὰ μητέρα ποῦ μονάχη στοῦ γυαλοῦ τὴν [ἄκρη μένει
Καὶ τὸν ναύτη μέρα νύχτα ἀπ' τὰ ξένα πε- [ριμένει
Δάκρυ μαῦρο πάντα χύνει 'μπρὸς στὸ κῦμα [ποῦ ἀφρίζει
Καὶ τὴν θάλασσα μὲ πόθο δακρυσμένη ἀν- [τικρύζει

Στ' ἀκρογυάλι πικραμμένος χρόνια τώρα κα- [τεβαίνω
καὶ τὸ κῦμα νὰ τὴν φέρῃ πίσω πάλι περι- [μένω
Καὶ σ' ἐμὲ καὶ στὴν μητέρα ποῦ τὸν ναύτη [περιμένει
Μοναχὰ ἀφροὺς τὸ κῦμα μ' ἀπονῆ πικρὴ [μᾶς φέρνει.

Ἀθῆναι Νίκος Ἰω. Γρυπονησιώτης

Τετράστιχα

Ὅταν γλυκολιγόνεσθε, ὁλόμαυρά μου μάτια,
γίνονται χίλια θρύμματα οἱ πύργοι, τὰ παλάτια.
καὶ τοῦτος ὁ παλητοιχος ποῦ τὴν καρδιά μου [κλείνει
—συλλογισθῆτε το λοιπὸν—μπορεῖ γερὸς νὰ μείνῃ;

Ἀπὸ τὰς τελευταίας

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ

Τοῦ Μαρσὲλ Πρεβό

Δόα Κλοτίλδην Ντὲ Λεσπρὸν
P. R. Παρισίους

Σοῦ στέλλω αὐτὸ τὸ γράμμα, ἀγαπητὴ Κλοτίλδη, γιὰ νὰ σοῦ ἀναγγείλω μιὰν εὐχάριστη εἴδησι. Τὸ ἐρχόμενο Σάββατο ἀφήνομε τὸ Μπωσοὺρ γιὰ τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου. Θὰ ἤμαι στὸ σπίτι ἡ ὥρα πέντε. Ἐλπίζω πὼς θαῦρῃς τὸν τρόπο νἄρθῃς μὲ τὸν ἀδελφό σου, κὶ τὸν κύριον Ἐρρῖκο, ἂν καταδέχεται νὰ ξανατὸν κύριον Ἐρρῖκο, ἂν καταδέχεται νὰ ξαναδῇ τὴν ἀφεντιά μου καὶ νὰ μάθῃ τῇς τελευταῖες εἰδήσεις τοῦ «γάμου μου». Γιατὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, πὼς θέλουν νὰ μοῦ δώσουν τὸ «μουσαφίρη». Ὁ εὐγοούμενος μαθητὴς τοῦ Ἀββᾶ Βινὲ εἶνε προωρισμένος γιὰ τὴν κλίνη μου, ὅπως λένε στὸ θέατρο. Ἡ μαμμᾶ καὶ ἡ Μὶς Τζάκομψον ὅλο κρυφοκουβεντιάζουν ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ἔφυγε : καὶ ὅλο μοῦ λένε μυστηριώδη λόγια, καὶ μὲ χαϊδεύουν, μὲ ἀγκαλιάζουν, σὰν νὰ πλησιαζῇ ἡ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ. Ὡς τόσο, ὁ κ. ντὲ Μοντιβρὸ γύρισε στὸ Παρίσι, κοντὰ στὸν Ἀββᾶ Βινέ. Εἶνε ἐρωτευμένος μαζύ μου;.. Θεέ μου! Δὲν ξέρω. Ἔχει τρόπους ἀρκετὰ μετρημένους καὶ φρονιμάδα σπουδαστοῦ ἰεματικῆς σχολῆς. Κατὰ τὰ ἄλλα, ὁχι πολὺ ζῶον, σβέλτος στῆς κινήσεις του καὶ ὄχι περισσότερο ἀσχημος ἀπὸ ἕναν ἄλλο. Μὰ σὺ ἔρεις, μικρὴ μου Κλοτίλδη, πὼς μόνο ἕνα πρόσωπον ἀνδρὸς μοῦ ἀρέσει ἐμένα, καὶ μπορεῖς νὰ τὸ πῇς στὸν Ἐρρῖκο : δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ζηλέψῃ. Σημείωσε καλὰ πὼς ὁ «μνησιήρ μου» δὲν ἔδειξε καθόλου ἔλλειψι σεβασμοῦ σὲ μένα. Δὲν εἶνε σφάλμα τῆς μαμμᾶς ἢ τῆς Μὶς Τζάκομψον : κάναν ὅ,τι μποροῦσαν γιὰ νὰ τὸ ἀφήσουν μόνο μαζύ μου, τὸ καϋμένο τὸ παιδί ! Ἐλπίζαν, δίχως ἄλλο, πὼς τὸ «τέτ-ἀ τέτ» μαζύ μου θὰ τοὔφερνε ἀναστάτωσι, πὼς θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ κρατηθῇ, πὼς θὰ γινῶταν ἕνας Δὸν Ζουάν, καὶ κατόπιν τοῦτου θὰ ὠφείλαμεν νὰ παντρευθοῦμε ἀμέσως, ἀμέσως... Κύτταξε ! Ὁ μουσαφίρης, μόνος μαζύ μου, τραβοῦσε λιγάκι παράμερα τὴν καρέκλα του κ' ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλῇ γιὰ μουσική, γιὰ ποδήλατο, γιὰ κοσμικὲς συναναστροφές, σὰν κἄπου ἐκεῖ νὰ ἤταν κ' ἡ μαμμᾶ κι' ὁ Ἀββᾶς Βινὲ γιὰ νὰ τὸν βαθμολογήσουν... Τότε –μὰ μὴ τὸ πῇς αὐτὸ τοῦ Ἐρρίκου—δο κίμασα νὰ κάνω λιγάκι τὴν κοκκέτα... λιγάκι... πολὺ λιγάκι... Ματιές, ἀγγίγματα χεριῶν στὸ πιάνο.., Προφανῶς αὐτὸ τοῦ ἔκανε κἄποια ἐντύπωσι : μιὰ ἢ δυὸ φορές, θάρρεψα πὼς θ' ἀπεφάσιζε ν' ἀποπειραθῇ ἕνα φιλὶ τῆς ἐθιμοτυπίας, στὰ μαλλιὰ ἢ στὸν καρπὸν τῆς χειρός... ἀλλά, κρατήθηκε. Φαίνεται ὅτι αὐτὸ πρέπει νὰ γίνετσι, ὅταν ἀποφασίζῃ κανεὶς νὰ παντρευτῇ. Νὰ πῇς στὸν ἀδελφό σου Ἐρρῖκο ὅτι, ἀπὸ τώρα, περιμένω νὰ ἤνε κι' αὐτός, τὸ ἴδιο, κόσμιος σὲ μένα, ὅπως ὁ κ. ντὲ Μοντιβρό, ἄλλως δὲ θὰ τὸν πάρω ποτέ, καὶ θὰ γίνω Κυρία ντὲ Μοντιβρό.. (ἀλλά, ἔλα, δὲν ὑπάρχει κανένας τέτοιος κίνδυνος. Ἔχει γοῦστο νὰ σοῦ πῶ πὼς θὰ πάρω καὶ τὸν Ἀββᾶ Βινέ!).

Ὀφείλω, ὅμως, νὰ ὁμολογήσω, γιὰ ἔπαινον αὐτοῦ τοῦ νέου Ἱππότου τῆς Μάλτας, ὅτι μοῦ φάνηκε πολὺ ταραγμένος ἀφήνοντάς με, χθὲς τὸ βράδυ στὸ σταθμό. Δὲν ἦταν πιὰ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, μασκαρωμένος ὅπως καὐ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς διαμονῆς του ἐδῶ. Ὠνόμασε τὴ μαμμᾶ «κύριε Ἀββᾶ» καὶ τὴν Μὶς Τζάκομψον «λευκάνθεμον»... Μοῦ φίλησε τὸ χέρι. Θ' ἀφήσω νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ ἡ κατάστασις ὅλον τὸν χειμῶνα ! Δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ θέσω τέρμα σ' αὐτὴν ἀπὸ τώρα, γιατὶ παρατηρῶ ὅτι, ἀπὸ τότε ποὺ βάλαν στὸ κεφάλι τους τὰ μεγάλα αὐτὰ σχέδια, φέρονται μὲ μεγάλη καλωσύνη σὲ μένα, καὶ μ' ἀφήνουν νὰ κάνω ὅ,τι μοῦ ἀρέσει. Ἡ Τζάκομψον, ἰδίως, εἶνε μαγεία, τὸ πουλάκι μου ! Δὲ μοῦ δίδει τίποτα νὰ κάνω, καὶ ὅλο λέει πὼς ἐργάζομαι πολύ...

Ὠρεβούάρ, λοιπόν, μικροῦλα μου Κλοτίλδη. Σοῦ στέλνω δυὸ γλυκὰ φιλάκια, ἕνα γιὰ σένα καὶ ἕνα ἄλλο γιὰ νὰ τὸ κάνῃς ὅ,τι θέλεις. Θὰ τὸ ζητήσω πίσω ἀπ' τὸν Ἐρρῖκο ὅταν θὰ ἐπιστρέψωμε...

Λουκία ντὲ Μπωκοὺρ

Υ. Γ. Ἂν ὁ Ἐρρῖκος μὲ ἀπατᾶ μὲ ἐλαφρὲς γυναῖκες δὲν θὰ τὸν πάρω. Πές τού το σοβαρά. Καὶ μὴ νομίζῃ πῶς δὲν θὰ τὸ μάθω !..

ἡ Ἰδία

Σημείωσις. Ἡ «Σφαῖρα» εἶνε εὐτυχής, διότι θὰ δύναται ἀπὸ τοῦδε νὰ δημοσιεύῃ συχνὰ Γυναικείας Ἐπιστολὰς ἀπὸ τὸν τελευταῖον τόμον τοῦ Μαρσὲλ Πρεβό, ἐντελῶς ἀγνώστων εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Θαλασσινὲς κουβέντες

ΕΠΙΤΑΚΤΟΝ

Τὴν εἶδα ν' ἀρμενίζῃ προχτὲς στὸν κῆπο τοῦ Μουσείου. Ἤτανε μιὰ γκουβερνάντα κοντόχοντρη καὶ φουσκωμένη σὰ μαοῦνα. Ἔβαλε πλώρη γιὰ ἕνα παγκάκι, κατέπλευσε, ἄραξε κι' ἔριξε τὴν ἄγκουρα. Ἄπλωσα πανί, κόβω δυὸ-τρεῖς βόλτες καὶ στὸ τέλος ὄρτα α-λαπάτα καὶ τὴ διπλαρώνω. Τῆς κάνω σιγάλιο· γύρισε καὶ μὲ κύτταξε. Τὰ μάτια της πρασινοκόκκινα, μοῦ φανῆκαν σὰν δυὸ φάροι, ἡ μύτη της, πλατειὰ καὶ μακρυά, σὰ φλόκος, κι' ἀπ' τὰ ρουθούνια της φύσαγε γερὴ τραμουντάνα.

—Γειά σου, φρεγάδα μου, τῆς λέω.

Χαμογέλασε καὶ καθώς ἀνοιξε τὸ στόμα της, μοῦ φάνηκε σὰν νάβλεπα τὸ ἀμπάρι ἑνὸς ὑπερωκεανεοῦ.

Τήνε ρώτησα τί δρομολόγιο κάνει.

—Σκῆτι, Ζάππειο, Μουσεῖο.

—Κατάλαβα ὅλο καὶ ἀκτοπλοΐα. Δὲν βγαίνει ποτὲ στ' ἀνοιχτά ;

—Πάω καὶ στὸ Φάληρο μὲ τὰ παιδιὰ τῆς κυρίας.

—Νηποπομπή, μ' ἄλλους λόγους. Φοβᾶσαι κανέναν τορπιλλισμό, φαίνεται. Ξέρεις ὅμως πῶς τὸ ὑποβρύχια πᾶνε καὶ στὰ ρηχά ;

—Καὶ τορπιλλίζουνε ;

—Ὄχι, τῆς περισσότερες φορὲς κάνουν μονάχα νηοψία.

—Τί πρᾶμμα εἶνε αὐτό ;

Δὲν ἤξερε ἡ γυναῖκα κι' ἔπρεπε νὰ τῆς τὸ μάθω. Λγάντα λοιπόν, μάϊνα ἀποδῶ, βίρα ἀπὸ κεῖ καὶ λάσκα κι' ὅλο λάσκα κάτω, ἡ νηοψία ἔγινε μιὰ χαρά. Εἶχε ἀμέτρητους τόνους φορτίο κατεψυγμένον κρεάτων. Ὡς τόσο, καθὼς κατάλαβα, ἤτανε καλὸ ἐπιβατικό, καθαρισμένο καὶ φρεσκοβαμένο, ἂν καὶ τὸ νηολόγιόν τ'ἔδειχνε ἀπάνω ἀπὸ 35 χρόνια.

Τί τὰ θέλετε ὅμως, ἀτυχία... Ἦταν ἐπίτακτο! Εἶχε κἄποιον ναύτη ξάδερφο, ποῦ ἐπρόκειτο νὰ καταπλεύσῃ ἐκεῖ. Ἐφ' ᾧ καὶ ἀπέπλευσα ἐγώ, γιὰ νὰ μὴν ἔχουμε καμμιὰ σύγκρουσῃ.

Ὁ Κἀπετὰν Τραμπάκουλος

Ἀπὸ τοὺς μύθους τοῦ Σόσσλερ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ

Ὅταν ἀρραβωνιάστηκε ἡ ἀδερφή μου, ἤμουν μικρὸ παιδάκι κι' ἔχασκα μπρὸς στοὺς ἀνθρώπους Μιὰ μέρα οἱ ἀρραβωνιασμένοι κάνανε περίπατο κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα τοῦ κήπου μας. Ἐγὼ τριγύριζα στὴν πρασιὰ καὶ ἔκοβα λουλούδια καὶ χορτάρια. Ἔξαφνα σήκωσα τὰ μάτια μου. Ἡ ἀδερφή μου εἶχεν ἀκουμπήσει τὸ κεφάλι της στὸ μπράτσο τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της, κι' αὐτὸς ἔσκυβε καὶ κολλοῦσε τὰ χείλη του στὰ δικά της. Τοὺς κοίταζα ὥρα πολλὴ σαστισμένος, καὶ ὕστερα πλησίασα τὸν γαμπρὸ καὶ τόνε ρώτησα γιατὶ δαγκάνει ἔτσι τὴν ἀδερφή μου. Ἐκεῖνος ἔκασε ἕνα γέλιο δυνατό, μὰ ἡ ἀδερφή μου κοκκίνισε σὰν παπαροῦνα καὶ μοῦρριξε ἄγριες ματιές. Καὶ ὁ γαμπρὸς μοῦ εἶπε:

—Περίμενε, μικρέ μου, καὶ πρὶν περάσουν δέκα χρόνια, καὶ σὺ τὰ ἴδια θὰ κάνῃς.

Μὲ ἐγὼ θέλησα νὰ τὸ δοκιμάσω ἐκεῖνο τὸ ἴδιο βράδυ καί, καθὼς ἔπαιζα μὲ τὴ μικρὴ Κατερινούλα, τῆς κόλλησα τὰ χείλη μου στὰ δικά της χείλη. Ὅμως ἐκείνη μοῦδοσε ἕνα μπάτσο, καί, σὰν κυρία μεγάλη, μοῦπε σοβαρὰ, πῶς αὐτὸ εἶνε ντροπή. Ὕστερα ἀπὸ πολὺν καιρὸ τὸ ἔκανα σ' ἀλήθεια. Ἔδωσα τὸ ὡραῖο τῆς Φιλίας φιλὶ καὶ τὸ πικρότερο ἀπ' ὅλα τὰ φιλιὰ—τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν στὰ κρῦα χείλη τοῦ πατέρα μου.

Μα, ὡς τόσο γνώρισα κι' ἄλλο φιλὶ ἀκόμα : Ἀπόλαυσες ποτέ σου καμμιὰ ἡδονή ; Βρῆκες ποτὲ ψυχὴ ὅμοια μὲ τὴ δικιά σου, ποῦ ἡ χορδές της ν' ἀντηχοῦν τόσο ἁρμονικά ; Καὶ ἔνωσε τὰ μάτια σας ἡ ἴδια ἀκτῖνα, κ' ἐγείνατε ἕνα σῶμα καὶ μιὰ ψυχὴ στὸ αἰώνιο Καλό, τὸ Ἀγαθό, τὸ Ἀληθινό ! —Ἐκείνην τὴ στιγμὴ ἡ ψυχές σας φιλιθῆκαν στὰ Ἠλύσια Πεδία. (Τρίκ)

Πρακτικαὶ συμβουλαὶ

Διὰ νὰ κάμετε τὰ ὑποδήματά σας ἀδιάβροχα, καθαρίσατέ τα πρῶτον ἀπὸ τῆς

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

5 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

— Προσοχή!! Ἐρωτευμέναι καὶ ἐρωτευμένοι ἂν θέλετε νὰ δηλητηριάσητε αὐτὸ τὸ σκουληκάκι ποὺ ἔχετε μέσα σας· καὶ νὰ γιατρέψητε καὶ γλυτώσητε μιὰ γιὰ πάντα ἀπ' αὐτὸ τὸ σκληρὸ τὸ βάσανο ποὺ λυώνει τὴ πονεμένη καὶ πληγωμένη ἀπὸ ἔρωτα καρδιά σας. Στείλατέ μοι τρία c. p. ζεύγη ἡ καλλονὰς matt εἰς ἃ νὰ σημειοῦνται 1ον) Ἀληθές σας γένος καὶ χρωματισμὸς τῶν ματιῶν σας ἐὰν εἶνε δυνατόν. 2ον) Ἂν εἶσθε ζηλότυποι καὶ τὴν πραγματική σας ἡλικία. 3ον) Πέντε νόστιμες καὶ πεταχτὲς ἐρωτήσεις καὶ 4ον) Τρία μικρὰ μυστικά! ἀλλὰ λιγάκι ἰδιότροπα! Γιὰ νὰ σᾶς στείλω τὴ θεραπευτικὴ συνταγὴ τοῦ ἔρωτος. Ἀπάντησις στιγμιαία «Φιλανδρώ» Ἰατρὸς ἐρωτοπαθῶν p. r. Ἰωάννινα.

Υ. Γ. Διὰ τὰ τσαχπινάκια τοῦ Ἀρσακείου, Γυμνασίου Παλλάδος, Ἐμπορικῆς καὶ Γαλλικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν ἔχω ἰδιαιτέραν συνταγὴν τῆς ὁποίας τὸ φάρμακον εἶνε πειὸ εὔγεστο. Μὴ χάνετε!! μιὰ τέτοια εὐκαιρία. «Ἡ Φιλανδρώ σας».

— Εἶμαι ὁ Γιάννης Ἀγιάννης καὶ ζητῶ τὴν Τιτίκαν μου. Γιάννης Ἀγιάννης Δράμαν.

— Ἀνταλλάσσω c. p. πανταχόθεν καὶ μὲ ἀπαξάπαντας προτιμῶ ἰδίως Ἀθηνῶν. Κώστας Βάχλας p. r. Θεσσαλονίκην.

— Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς πανταχόθεν καὶ μὲ ἀπαξάπαντας, ἀπάντησις ταχεῖα. Σπῦρος Σύρος p. r. Θεσσαλονίκην.

— Τιτίκαν, δέχεσθε τὴν μετ' ἐμοῦ ἀνταλλαγήν; Κώστας Βάχλας p. r. Θεσσαλονίκην.

— Διαβολεμένο τραῖνο δέχεσθε ἀνταλλαγὴν Κώστος Βάχλας p. r. Θεσσαλονίκην.

— Εἰς τοὺς δώσαντας ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου δα Μαρ. Μελανίτου καὶ κ. Σωκράτην Καμάραν εὐχόμεθα αὐτοῖς ταχεῖαν τὴν στέψιν. Θεσσαλονίκῃ τῇ 17 Φεβρουαρίου 1919. Κ. Βάχλας. Σπῦρος Σύρος.

— Προσφυγοποῦλες Θρᾶσσαι ἄλτ. Ἀνταλλάσσω κάρτας προτιμῶ Ἀνατ. Μακεδονίας καὶ ὧν τὰ ὀνόματα ἀρχονται ἀπὸ Γ. Διεύθυνσις Μαῦρον Π. Ἱπποκράτην Δράμαν.

— Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ νεάνιδας καὶ νέους πανταχόθεν. Πασχάλης Καλκασίνας p. r. Θεσσαλονίκην.

— Μπάμ! Μπούμ! Εἰσερχόμενος εἰς τὸ σαλόνι τῆς «Σφαίρας» ἀνταλλάσσω κάρτας μὲ ἀπαξάπαντας, γράψατε Θυρωρὸν τοῦ Παραδείσου p. r. Μεσολόγγιον.

— Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς μετὰ χαριέσσης ἀτῦδος ἐχούσης τὴν πρωτοβουλίαν μὲ τὴν ἀλληλογραφίαν της νὰ διαλύσῃ τὰ σκιερὰ νέφη τῆς ὀνειρώδους φαντασίας. «Φαντασιῶδες δάσος» 1ον Λόχον Σιδηροδρόμων Τ. Τ. 902.

— Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ δεσποινίδας ρωμαντικάς. «Μαγεμμένο» Φιλιατρά.

— Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ πάντας ἀποφεύγω τὰ ψευδώνυμα προτιμῶ ζεύγη. Ἀλκμήνη Δημητρακοπούλου p. r. Ἀθῆναι.

— Τὸ Ριρίκαι ζητεῖ ἀνταλλαγὴν c. p. μὲ νέους καὶ δεσποινίδας κάτω τῶν 20 ἐτῶν προτιμᾶ ζεύγη. Ριρίκαν. p. r. Ἀθῆναι.

— Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς μόνον μὲ μιὰ αὐτὴ ἂς μ' εὕρῃ, ἐνθύμημα κλαδεύτη μάσκα σκληρὸ-παγοῦρι-γράψατε «Ἐρωτευμένη χρυσαλίδα», p. r. Ἀγρίνιον.

— Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ δεσποινίδας Πατρῶν, Ἀθηνῶν, προτιμῶνται τὰ ὀνόματα Βάσιω, Ροζίνα, Τασία. Τιτίκα· γράψατε «Ἀγριωτίτικο Διαβολάκι» p. r. Ἀγρίνιον.

— Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς πανταχόθεν γράψατε Ψευδοκόμην p. r. Μεσσήνην.

— Stop! ἀνταλλάσσω c. p. καὶ σκίτσα μὲ νέους, δεσποινίδας ὡς καὶ μὲ σκιτσογράφους Nik Stamel p. r. Βόλον.

— Τιτίκαν ἔγραψα p. r. ἐλάβατε; Μαυρομάτα ἡ ματιές σου σᾶν σαϊτιὲς κεντῆσαν τὴν καρδιά μου. «Σκανδαλιάρικο».

—Μαυρομάτα. Μαυροματοῦ μ' ἐπλήγωσες «Χαμίνι»

— Δεσποινίδες, ἀναγνώστριαι τῆς «Σφαίρας», φαγῆτε πρόθυμοι νὰ διασκεδάσητε δι' ἐπιστολῶν σας ἕνα στρατιώτη ποὺ ἀπὸ καιρὸ πολὺ διαμένει εἰς τὸ Μέτωπο κι' ἀρχίζει νὰ ξεχνῷ τὰ περιπόθητα καὶ μαγευτικὰ μέρη τῆς παλοιᾶς Ἑλλάδος. Κοριτσάκια μου τὸ τολμηρὸ καβαλαράκι ἀνυπόμονο περιμένει τὸ ἀνακουφιστικό σας γραμματάκι. Διεύθυνσις. Τολμηρὸς Ἱππεὺς 3ον Σύνλμα Ἱππικοῦ Μέτωπον.

— Τιτίκα στὸ παξάρι δίνεις ραντεβοῦ; «Χαμίνι» εἶσε ποιητὴς τέλειος «ποδοκροτήματα» «Βοσκοπούλα» σᾶς ἔστειλα κόρταν «Ἐρωτευμένη Καλογραῖα» δέχεσθε ἀνταλλαγὴν ἐπιστολῶν; «Curieux»

— Ὁ Τραγόπαππας ἀπαντᾶ εἰς κάθε ἐρώτησιν θρησκοηθικὴν ἢ ἐρωτικήν. Τραγόπαππας p. r. Ἰωάννινα.

— Ὁ Δόν-Κιχώτης ἀπαντᾶ εἰς ὅποιον περὶ ἔρωτος τὸν ἐρωτᾷ p. r. Ἰωάννινα.

Δημοκρατία Ζιζάνιον

— Ἰδρύθη ἐν Ἰωαννίνοις δημοκρατία ὑπὸ ἐπωνυμίαν Ζιζάνιον σκοποῦσα ὑποστήριξιν παντὸς καλοῦ καὶ ὡραίου. Ἐξελέγησαν. Πρόεδρος *Φλοῖσβος τοῦ Βοσπόρου*, Πρωθυπουργὸς *Λάτης τοῦ Ὡραίου*, Πρόεδρος Βουλῆς *Μαγεμμένο Ἀκρογιάλι*, Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν *Ἐντόπιος*, Οἰκονομικῶν *Ἀλέκαρος*, Παιδείας *Γραμματιζούμενος*, Συγκοινωνίας *Ἀθῶα Περιστερά*, Καλλιτεχνίας *Δόν-Κιχώτης*, Περιθάλψεως *Ἀναγέννησις*, Ἐκκλησιαστικῶν *Τραγόπαππας*, Ταμίας *Παραδόπιστος*, Γενικὸς Γραμματεὺς *Γραφιᾶς*. Ζητοῦνται Ὑπουργοὶ διὰ τὰ λοιπὰ Ὑπουργεῖα. Πᾶσα ἐπιστολὴ ἀφορῶσα ἀποκλειστικῶς τὸ Ζιζάνιον ἀπευθυντέον εἰς τὸν γενικὸν γραμματέα *Γραφιᾶν* p. r. Ἰωάννινα. Μέλη ἐγγράφονται ἀντὶ μηνιαίας συνδρομῆς 25 λεπτῶν καὶ διὰ περισσοτέρας ἀναλόγως. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι.

— Ἐπιθυμῶ ἀνταλλαγὴν c.p. καὶ ἐπιστολῶν μετὰ δεσποινίδων Ἀθηνῶν, Λαρίσης, Βόλου, Θεσσαλονίκης «Ἡ Ἐλευθέρα Μακεδονία» p.r. Λάρισσαν.

— Ἐπιθυμῶ ἀνταλλαγὴν κάρτ ποστάλ καὶ ἐπιστολῶν μετὰ δεσποινίδων πανταχόθεν ἰδίως Λαρίσης «Τὰ ὡραῖα Τέμπη» p. r. Λάρισαν.

— Χαμίνι Πρόσεξε μὴ γίνῃς Καμίνι καὶ καῆς ζωντανός. Ἱππότης Ἀρτανιάν.

— Ἀτρόμητον ἀπὸ τὴν γραφίδα σας φαίνεσθε πῶς εἶσθε κεφαλλωνίτης. Πάρις

— Ὡραίαν Ἑλένην τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα ἀναχορῶ δι' Αἴγυπτον ἂν εὐαρεστῆσθε γράψατε P. O. B. 306 Alexandrie Egypte Πάρις.

— Ἱππότην Ἀρτανιὰν κάνης γιὰ χασάπης. Πάρις

— Μαυρομάταν. Δύνασαι νὰ κεντήσῃς τὴν καρδιάν μου; δοκιμάσατε. Γράψατε Ἱππότην Ἀρτανιὰν p. r. Ἀθῆναι.

— Βάρδα-α-α, καὶ ἔφθασεν ὁ Ἱππότης Ἀρτανιὰν ζητῶν τὴν Μπονασιά του διὰ νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωήν του. Ἱππότης Ἀρτανιὰν p. r. Ἀθῆναι.

— Χαμίνι.—Δὲν συναγελάζομαι μὲ σένα, διότι, καθὼ βῶδι, κουτουλᾶς.—Μποέμ.—Πῶς; ἀφοῦ δὲν τὰ ξέρετε; Κάρμεν

— Χαμίνι.—Εὐφυλογεῖτε μὲ τὰ τέσσερα. Διπλωμάτης

— Μποέμ, Φρέντον. Δέχομαι.—Χαμίνι. Ὅ,τι δὲ φτάνει ἡ ἀλεποῦ κτλ.—Ἀτρόμητον. Οὔτε ἀπὸ τὰ ἀστεῖά σας δὲν τρομάζετε; — Διαβολάκι. Πολὺ οἰνοπνευματώδης εἶσθε. Τιτίκα.

— Χαμίνι.—Ἐγὼ εἶμαι ἁμαζὼν κι' ἐσεῖς τὸ ἀσυναίρετόν μου Ἀντάρτις

— MONON! MONON! ἡ «Φιλανδρώ» γιατρεύει ταῖς πονεμέναις καρδιαῖς p. r. Ἰωάννινα.

— Ἀντάρτιδα, εὐχαριστῶ, ὁρίσατε διεύθυνσιν. Ὑποκόμης.

— Σπεύσατε νέαι καὶ νέοι νὰ γράψετε καὶ εἰς ἐμένα διὰ νὰ διασκεδάσετε, διεύθυνσις. «Νύμφη τοῦ Βοσπόρου» θωρηκτὸν «Ἀβέρωφ» Κωνσταντινούπολιν.

— Εἶμαι ἀπὸ ματάκια δυὸ τὸ δόλιο μαγεμμένο. Ποῦ σὰν θωρῶ νὰ μὲ κυτοῦν μὲ λυώνουν τὸ καϋμένο. «Μαγεμμένο».

— Δεσποινὶς Γεωργαν...Εὐχαριστῶ ἀλλὰ ἔπαυσα τὴν ἀνταλλαγήν. Ἀλ....παῦσε γ' ἀλληλογραφῆς μὲ τὸ ψευδώνυμόν μου. Φιλ. Καλογερόπουλος θωρηκτὸν Κιλκίς.

— Στὸν εἰλικρινῆ μου φίλον κ. *Διονύσιον Παράσχην* τελειόφοιτον Φιλολογίας Ἀθήνας. Ἀπ' τὴν καρδιά σοῦ εὔχομαι νὰ ζῇς εὐτυχισμένα—στὸν κόσμο αὐτὸν παντοτεινὰ—κι' ὅσα ἡ ἀγνὴ ψυχή σου—πλάττει χρυσόφτερα ὄνειρα—νὰ ἰδῇς ἀληθευμένα—χρυσό σου ταῖρι νὰ γεννῇ—κι' ἡ ζηλευτὴ ξανθή σου.—Ἡ μοῦσα ποὺ ἐμπνέει σε—τὰ ὁλόγλυκα τραγούδια—σὲ ζαίνει πάντα φίλε μου—μ' ἀμάραντα λουλούδια.

Ἀθῆναι. Νίκος Γρηγορίου Φ. Νομ.

— Ἀνταλλάσσω κάρτες ἐπιστολὰς πανταχόθεν προτιμῶνται Ἀρσακειάδες. «Λευκὸς Κρῖνος» p. r. Μεσσήνην.

— Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς πανταχόθεν γράψατε «Μαραμένο Ἄνθος» p r. Μεσσήνην.

—Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς πανταχόθεν «Μεσσηνιακὸ Διαβολάκι» p. r. Μεσσήνην.

— Φρέντο ἐγνωρίσθης, ἄλλαξε ψευδώνυμον Μεσσηνιακὸ Διαβολάκι.

— Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς, κάρτας μὲ δεσποινίδας. Σ. Ν. p. r. Μεσσήνην.

Πρὸς τὸ Χαμίνι

Ἐσὺ ποῦ βρίσκεσαι παντοῦ—στὰ κόρτε καὶ στὰ ραντεβοῦ—ποῦ εἶσαι σκώπτης τρομερὸς—ποῦ φέρεσαι τόσον κακῶς—εἰς τὸν Κουτόν καὶ τὴν Κουτήν ποῦ περιγελᾷς κάθε στιγμὴν—τὴν Τιτίκαν μου τὴν καλήν—μήπως εἶσαι ὁ Γαβριᾶς; τότε γὶ τὴν Θερναδιέρου Γενεᾶς—τῆς ἀθλίας καὶ σκληρᾶς—ποῦ ἐβασάνισε σκληρῶς—ἀπανθρώπως καὶ φρικτῶς—τὴν Τιτίκα τὴν μικράν—οὔσαν ἀπὸ μὲ μακράν—μήπως ἔφερες ἐσύ; —Ἐκεῖν' τὴν φοβερὰν στιγμὴ—τὸ γράμμα τοῦ Μαρίου—τοῦ ὡραίου καὶ ἀνδρείου—ἀπάντησέμε ἂν εἶσαι Σύ—τοῦ Θερναδιέρου τὸ παιδί.

Γιάννης Ἀγιάννης Ἱπποκράτης. Δράμα.

— Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς μετ' ἀτῦδων. Εὐθύμιος Εὐθυμίου p. r. Ἀθῆναι.

— Ἀνταλλάσω ἐπιστολὰς μετὰ δεσποινίδων πανταχόθεν. Γεώργιος Ζωγράφος p. r. Ἀθῆναι.

— Ἀνταλλάσσω κάρτας καὶ ἐπιστολὰς μὲ δεσποινίδας εἶμαι τὸ γοργὸ καὶ ἀπαλὸ κῦμα Σμύρνης ποῦ ὑπόσχεται σὲ κάθε ξενιτεμένην Σμυρνιωτοπούλα νὰ τὴν φέρῃ γρήγορα στὴν πατρίδα της. Κῦμα Σμύρνης 29ον Συνλμα Πεζικοῦ Τ. Τ. 903.

— Δεσποινίδες θέλετε νὰ πλουτίσετε τὰς συλλογάς σας μὲ μαγικὰ τοπεῖα καὶ καλλονὰς καὶ νὰ διασκεδάσετε τὴν ἐρημικὴν καὶ μονότονον ζωήν μου μὲ δύο γλυκὰ λογάκια σας σπεύσατε νὰ ἀνταλλάξητε c. p. μὲ τὸ ψευδώνυμον «Παγασεὺς» 29ον Σύνταγμα Πεζικοῦ Τ. Τ. 903.

— Ἐπιθυμῶ ἀλληλογραφίαν καὶ ἀνταλλαγὴν c p. μετὰ δεσποινίδων. Λόρδος Βύρων p. r. Βόλον.

— Διάφορες δουλειὲς μ' ἀναγκάζουν νὰ διακόψω γιὰ λίγο καιρὸ τὴν ἀνταλλαγήν. Μὲ πολλὲς εὐχαριστίες γιὰ τὸν καθένα ποῦ πρόθυμα δέχτηκε τὴν πρόσκλησί μου.

Λάρισσα. Βύρων Κ. Ἀστεριάδης

ΠΩΣ

Πῶς μὲ μεθοῦνε τὰ φιλιά σου
φιλιὰ ποῦ στάζουν ἡδονή,
Πῶς μὲ τρελλαίν' ἡ ἀγκαλιά σου
καὶ μοῦ μαγεύει τὴν ψυχή.
Πῶς λαχταρῶ τὴν συντροφιά σου
νᾶμαστε δυὸ μας πῶς ποθῶ,
Γερμένος μέσ' τὴν ἀγκαλιά σου
ἀπὸ φιλιὰ νὰ λιγοθῶ.

Ἀθῆναι. Dum Spiro Spero.

— Πῶς συμβαίνει νὰ μὲ γνωρίζετε; γράψατε ἀρχικὰ ὀνόματός μου στοιχεῖα...καὶ πῶς ἀφοῦ; Υἱὸς Ἀφροδίτης

— Δέχομαι ἀνταλλαγὴν κάρτ-ποστάλ καὶ ἐπιστολῶν μετὰ νέων καὶ δεσποινίδων. «Κουρασμένη ψυχὴ» διὰ τῶν Γραφείων τῆς «Σφαίρας».

— Τὸ ἀπελπισμένο ναυτάκι εἰς ἀπελπισίαν εὑρισκόμενον ζητεῖ ἀνταλλαγὴν c. p. πρὸς παρηγορίαν του μὲ νησιωτοποῦλες καὶ ἀτῦδας. Γράψατε «Ἀπελπισμένο Ναυτάκι» p.r. Ἀθῆναι.

— Ἄρτι ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ μετώπου πρὸς διασκέδασιν τῆς μονοτόνου ζωῆς μου ἐπιθυμῶ ἀνταλλαγὴν c. p. μὲ ἀρσακειάδας καὶ νησιωτοποῦλες γράψατε «Παιδὶ Ἀμύνης» p. r. Ἀθῆναι.

— Ἀνταλλάσσομεν κάρτ-ποστὰλ πανταχόθεν «Χρυσαλίδες» Ἀκράταν.

— Τιτίκα θὰ σᾶς εἶμαι εὐγνώμων ἐὰν δυνηθῆτε νὰ μὲ συγκινήσητε δέχεσθε ἀνταλλαγήν;—Ἴρμαν, Τσιγγάναν δέχεσθε ἀνταλλαγήν;—Τηνέλλα θυμοῦ κράτει. Maréchal Foch.

—Γόη εἶπε ὁ γαϊδαρος τὸν πετεινὸ κεφάλα.

— Τηνέλλα. Ἔρχεσθε παιδαγωγός μου;!! Σχολαστική!!

— ΔΗΛΩΣΙΣ. Στὴ «Σφαῖρα» ἐμπῆκα νὰ πειράζω τὸν καθένα. Καὶ δὲ μὲ νοιάζει ἐμένα, ἂν εἶνε ἐκεὶς Τηνέλλα ἢ Νιονιός. «Χαμίνι»

— Ἀτρόμητε. Κατεβάζεις ἀκόμα τῆς μισές; «Χαμίνι»

—Attention τὸ ἄνθος τοῦ ἔρωτος ποῦ τὸ εἶχε ναρκωμένο ὁ μεγάλος πόλεμος εἰσέρχεται σήμερον γιὰ πρώτη φορὰ στὸ ὥμορφο Σαλονάκι τῆς ἀγαπητῆς «Σφαίρας» καὶ ραίνει μὲ τὰ πεταλά του ἀπαξάπαντας προτείνει δὲ ἀνταλλαγὴν καρτῶν καὶ ἐπιστολῶν μὲ ὅλας καὶ ὅλους καὶ ἀπὸ παντοῦ Fleur d'amour 29ον Σύνταγμα πεζικοῦ R. r. 903.

—Ἀλληλογραφοῦμεν μὲ δεσποινίδας καὶ δὴ ἀρσακειάδας ὅλων τῶν μερῶν ἐρωτικῶς, φιλολογικῶς, φιλοσοφικῶς, Ἑλληνιστί, Γαλλιστί, Ρουμανιστί, καὶ Λατινιστί. Adresse «Deux Gamins» p r Lamia.

—Ζητῶ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας πανταχόθεν προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Θεσσαλονίκης, Ἰωαννίνων, Βόλου, ἰδίως Λαρίσης γράψατε. Ἐρημίτην p. r. Λάρισσαν.

—Ἀνταλλάκτια καὶ ἀνταλλάκτριαι βληθεῖσα ἡ καρδία μου ἐκ τῆς ἀνιάτου αὐτῆς ἀσθενείας κατέφυγε εἰς τὴν δι' ἀνταλλαγῆς ἴασιν καλοῦσα ὑμᾶς εἰς ἀνταλλαγὴν «Μαραινομένη καρδία» p. r Λάρισαν.

—Μαθήτριαι καὶ μοδιστροῦλες Πειραιῶς Ἄλτ καὶ παραπόδα διὰ νὰ διασκεδάσω τὴν μελαγχολίαν μου ἀνταλλάσσω κάρτ-ποστὰλ «Ξενιτεμένο ναυτόπουλο», p. r. Πειραιᾶ.

—Ἀνταλ. κάρτ ποστὰλ μετὰ δεσποινίδων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς 18—22ἐτῶν «Πληγωμένο ναυτόπουλο» p r. Πειραιᾶ.

—Ἐνδιαφέρουσα εἰδοποίησις διὰ τοὺς ἀτρόμητον, Διαβολάκι, ἔκπτωτον Marraine, Τιτίκαν, Ἀντάρτιδα, Τρελλὸ Καλαματιανάκι, Περιπλανώμενον Ὀδυσσέα, Χαμίνι, καὶ λοιποὺς ἐνδιαφερομένους ὅπως προφυλαχθῶσιν ἀπὸ τὴν Ἀμυντικὴν χειροβομβίδα ἤτις ἐνδέχεται νὰ ἐκραγῇ καὶ τότε δὲν ἀνακατώνομαι. Ἀμυντικὴ χειροβομβίς.

—Προσοχὴ ὁ Παρατηρητὴς κατοπτεύει καὶ παρακολουθεῖ τὰ πάντα ἀπὸ τὸ παρατηρητήριον. «Παρατηρητήριον».

—Τιτίκα, Τηνέλλα, Χαμίνι, καὶ Γόη δέχεσθε ἀλληλογραφίαν μου γράψατε Ἑσπερία Καρμινάτ p. r. Ἀθῆναι.

—Γόη δὲν πιστεύω νὰ εἶσθε ἐγωϊστὴς ἄρα θὰ δέχεσθε ἀλληλογραφίαν μου Ἑσπερία Καρμινάτ p, r. Ἀθῆναι.

—Ἕκτωρ Βασιλεὺς Τρωάδος εἰσερχόμενος εἰς τὸ κομψὸν σαλονάκι τῆς «Σφαίρας» ἐπιθυμεῖ ἀνταλλαγὴν κάρτ-ποστὰλ μὲ δεσποινίδας 18—20 ἐτῶν προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, καὶ Σπετσῶν γράψατε «Ἕκτωρ Βασιλεὺς Τρωάδος» p. r. Πειραιᾶ.

—Τηνέλλα ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς γνωρίσω διότι θέλω νὰ μὲ πάρετε μαζὺ εἰς τὸ κελλί σας, ἂν θέλετε γράψατέ μου Ἑσπερία Καρμινάτ p. r. Πειραιᾶ.

—Π. Β. Σὺ ποῦ διαβάζῃς τὴ «Σφαῖρα» μέσα στὸ μάθημα. Βλέπω πῶς αἱ διαδόσεις μὲ τὴν Μαρ... εἰς βάρος τῆς διπλαγῆς σου δίνουν καὶ πέρνουν. Μὲ μεγάλη μου ἔκπληξη ἀκούω ὅλα αὐτὰ τὰ τερατώδη ποῦ ἡ φαντασία σας ἔπλασε· εὐχαριστῶ καὶ τὴς δυό σας γιὰ τοὺς χαιρετισμοὺς «Φρῖξος».

—Εἶμαι ὁ Χαμμένος καὶ ζητῶ νὰ εὕρω τὴν χαμμένην ἀνταλλάσσων c. p. μὲ ἀπαξάπαντας «Χαμμένον» p. r. Ἀθήνας.

— Τέρψη Μάνθου εἶσαι καρτοσυλλέκτρια; Curieux.

—Ἀτῦδες καὶ Ἀρσακειάδες ἀνταλλάξατε c. p, ἢ ἐπιστολὰς μὲ τὸν «Υἱὸν Ἀπόλλωνος» πρὸς διασκέδασιν τῆς νεότητός σας γράψατε «Υἱὸν Ἀπόλλωνος» P. R. Ἀθῆναι.

— Ὅλοι θαυμάζομεν τὸ «ΧΑΜΙΝΙ» τοῦ σαλονιοῦ τῆς «Σφαίρας» γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του ποῦ τὰ ἔχει βαλμένα μὲ ὅλους. Μπράβο του. Ὅμιλος ἀναγνωστῶν τῆς «Σφαίρας.»

— Οὐρὲ παλιουζάγαρου, Φειρντιρίκι Πλιεμόνι, ποιὸς σοῦειπε πῶς χρυστάου τ's Μιχαλοῦς; Ἴγω δὲν τ's πῆρα πουτὲς δανεικά, οὔτι κι τ'ν ξέρου. Τὶ σοῦ γ'νεῖκα εἶν' αὐτίν; Μητρούσης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐξεδόθη ὑπὸ Β. Ἀπειρανθίτη ἡ «Νύχτα τοῦ Θανάτου» διήγημα κοινωνικόν, πολὺ ζωντανό.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΡΩΣ ΜΟΝΑΧΗΣ

9 **Λέανδρος.**

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ αἰσθηματικοὺς ποιητὰς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ὁ Κάρολος Ρῆδ θρηνολογεῖο'ἕνα ἀπὸ τὰ θλιβερὰ τραγουδάκια του:

«Θαρρῶ πῶς ὁ Θεός, ὅταν γεννήθηκα, δὲν ξώδεψε πολλὰ γιὰ μένα, καὶ πῶς ἡ καρδιὰ ποῦ μοῦδωσε ἦταν ἀπ' τὴ μικρὴ μου ἡλικία πολὺ γερασμένη. Ἀπὸ οἰκονομία ἔβαλε μέσα στὰ παιδιάτικά μου στήθια μιὰ καρδιά, ποῦ εἶχε κι' ἄλλη φορὰ χρησιμοποιηθῆ, μιὰ καρδιὰ μαραμένη, πληγωμένη, ὅλη ἐρείπια. Ἔχει ὑποφέρει μύρια χτυπήματα, εἶνε καταμελανιασμένη ἀπ' αὐτά, κι' ὅμως δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ τῆς ἤρθαν ὅλες αὐτὲς οἱ πληγές. Ἔχει ἀπόμακρες θύμησες ἀμετρήτων παθῶν, ποῦ δὲν τὰ ξέρω, φλόγες σβυσμένες, πεθαμένα ὄνειρα, ἥλιους ποῦ ἐξαφανίσθηκαν μόλις ἀνατείλανε. Πυρπολεῖται ἀπὸ φωτιὲς ποῦ τὴν κατατρώγουν γιὰ πράγματα ἄγνωστα, ὑπέροχα κι' αἰσθάνεται τὰ μεθυστικὰ ἀρώματα μιᾶς ἀγάπης, ποῦ ποτὲ δὲν ἐγνώρισα. Τί φρικαλέο μαρτύριο! Κακὸ ποῦ δὲν ἔχει παρόμοιό του...ποία φρικτὴ, μοιραία τύχη. Ν' ἀγαπῶ τρελλὰ καὶ νὰ μὴν ξέρω ἐκεῖνο π' ἀγαπῶ!...»

***

Ἠμπορεῖτε ν' ἀναπαραστήσετε ἐν ὅλῃ της τῇ ἐναργείᾳ τὴν ὑπέρτατα πένθιμον εἰκόνα τοῦ ἀνωτέρω ποιήματος; Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, γιὰ τοὺς ὁποίους λέγουν ὅτι δὲν ἔχουν καρδιά. Εἶνε ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι δὲν γνωρίζουν κανενὸς εἴδους συγκίνησιν. Οὔτε τὴν συγκίνησιν τοῦ ὡραίου, οὔτε τὴν συγκίνησιν τοῦ καλοῦ, οὔτε τοῦ εὐγενοῦς, οὔτε τῆς φιλίας, οὔτε τῆς ἀγάπης ἢ τῆς συμπαθείας οὔτε τοῦ πόνου οὐδὲ τῆς χαρᾶς τὴν συγκίνησιν. Εἶνε ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι βλέπουν τὰ πάντα μέσῳ τοῦ παγεροῦ τῆς πεζότητος πρίσματος, καὶ ἡ καρδιά των δὲν πάλλει διὰ κανένα ἰδανικόν. Αὐτοὶ ἀντιπροσωπεύουν τὸ ζωῶδες, ποῦ ἐνυπάρχει εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἐφαντάσθητε ὅμως ἕνα νέον, ὄχι χωρὶς καρδιά, ἀλλὰ μὲ καρδιὰ γέρκη, πονοῦσαν πόνους ἀγνώστους καὶ πάλλουσαν παλμοὺς δι' ἐπίσης ἄγνωστα ἰδανικά; Καὶ ἐφαντάσθητε εἰς ποῖον ὠκεανὸν ἀπογνώσεως πρέπει νὰ εἶνε βυθισμένος ὁ νέος αὐτός;

Ἐὰν ὄχι, ἀποβλέψατε πρὸς τὸν Λέανδρον!

Ἀποτελεῖ τὴν ζῶσαν εἰκόνα τοῦ θλιβεροῦ τούτου φαινομένου. διότι περὶ φαινομένου, πράγματι, πρόκειται, σπανίου, μοναδικοῦ.

Οἱ ποιηταὶ συνηθίζουν νὰ ἀριθμοῦν τὴν ἡλικίαν τῶν νέων μὲ τοὺς Μαΐους. Ἡ ἡλικία τοῦ Λεάνδρου θὰ ἔπρεπε νὰ μετρηθῇ μὲ τοὺς Δεκεμβρίους, τοὺς πλέον παγεροὺς Δεκεμβρίους. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν εἰκοσιτεσσάρων χρόνων του οὔτε μία ἄνοιξις, οὔτε εἰς κἂν Ἀπρίλιος δὲν εἶχε λουλουδίσει εἰς τὴν ψυχήν του. Ἦτο εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς πρώτης του νεότητος, καὶ ὅμως ἡ κρυερὰ πνοὴ τοῦ γήρατος εἶχεν ἀρχίσει ἀπὸ πολλοῦ νὰ τὸν προσβάλῃ. Γήρατος ὄχι σωματικοῦ· ψυχικοῦ. Καὶ ὅμως ὅσον τὸ σῶμά του, τόσον καὶ ἡ ψυχή του, τόσον καὶ ἡ καρδιά του ἦτο ἀκόμη ἀγνὴ καὶ ἀμόλυντος ἀπὸ κάθε εἶδους βεβήλωσιν.

Δὲν εἶχεν ἀγαπήσει ποτὲ μιὰ γυναῖκα καὶ ὅμως ἠσθάνετο τὴν πικρίαν ἀτυχήσαντος ἔρωτος. Δὲν ἐγνώριζε πρὸς τί ἀπηυθύνετο ὁ ἔρως του καὶ ὅμως ἠσθάνετο τὸν ἔρωτα νὰ πληαμμυρίζῃ τὰ στήθη του.

Φαντασία ποιητικὴ καὶ ὀνειροπόλος θὰ πῆτε. Αὐτὸ θὰ ἦτο τὸ πιθανώτερον κι' ἐν τούτοις δὲν ἐπρόκειτο περὶ αὐτοῦ. Ὄχι. Ὁ Λέανδρος μπορεῖ νὰ ἦταν ἰδεολόγος, ὄχι ὅμως ὀνειροπόλος. Ἀπ' ἐναντίας, ἠμπορεῦσε νὰ πῇ κανεὶς ἦτο πολὺ σοβαρὸς γιὰ τὴν ἡλικία του, πολὺ σοφὸς, πολὺ σκεπτικὸς καὶ πρὸ πάντων ἐκτάκτως μυστικοπαθής.

Αὐτὸς ὁ μυστικοπαθὴς σκεπτικισμὸς ἦτο ποῦ τὸν κατέτρωγε πάντοτε, ποῦ τοῦ ἀφῆρει πᾶσαν ἱκμάδα, πᾶσαν διάθεσιν πρὸς ἀπόλαυσιν τῶν ἡδονῶν τῆς ζωῆς πᾶσαν, ἐκδήλωσιν τῆς νεανικῆς του ὁρμῆς.

Ἠθέλησε πολλὲς φορὲς ν' ἀκολουθήσῃ τοὺς φίλους του εἰς τὰ τρελλὰ γλέντια των. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν κατώρθωσε νὰ καταγικήσῃ τὴν ἔμφυτον ἀποστροφήν του πρὸς πᾶσαν διονυσιακὴν ἐκδήλωσιν, εἰς ἣν ἀρέσκεται ἡ γεότης.

Ἀλλέως ἠγνόει αὐτὸς τὰς ἀπολαύσεις ἠρέμους, γαληνιαίας, πνευματικάς. Ἦτο ἀπολλώνιος, δὲν ἦτο διονυσιαστής. Παρημέλει τὰς αἰσθήσεις του χάριν τῶν ἰδεῶν του, παρηγκώνιζε τὰ αἰσθήματα ἀπέναντι τῶν συναισθημάτων του. Ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ ἄλλου, οἱ φίλοι του θὰ τὸν ἀπεκάλουν «δάσκαλον» ἢ «ἱεραπόστολον», θὰ τὸν ἐνέπαιζον καὶ θὰ τὸν περιεφρόνουν. Ἐπρόκειτο ἐν τούτοις περὶ τοῦ Λεάνδρου, ἐγνώριζον τὴν ἀξίαν του, τὴν ἀγνότητα τῆς ἰδεολογίας του, τὸ ἐπιβλητικὸν τοῦ χαρακτῆρός του, καὶ ἀντὶ νὰ τὸν ἐμπαίζουν, ὅπως συμβαίνει μὲ τοὺς νέους εἰς παρομοίας περιστάσεις, τὸν ἐξετίμων, τοῦ αὐτὸ τὸν ἐσέβοντο.

***

Καταγόμενος ἀπὸ πολὺ καλὴν οἰκογένειαν εἶχε κληρονομήσ

ΠΟΙΚΙΛΙΑΙ

Τὸ ἔγκλημα τῆς Δαλιδᾶς καὶ ἡ ἐκδίκησις τοῦ Ἔρωτος

Στὴν παλιὰ ἐποχὴ ἡ Δαλιδᾶ, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν Σαμψὼν, τοῦ ἔκοψε τὶ μαλλιὰ καὶ τοῦ πῆρε τὴ δύναμι.

ΤΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ

Ὁ κερδίσας

Σήμερον 24ην Φεβρουαρίου, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 3 1)2 μ. μ. ἐγένετο εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας» ἐπὶ παρουσίᾳ μας ἡ κλήρωσις μεταξὺ τῶν λυτῶν ὅλων τῶν θεμάτων τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦ Ἰανουαρίου. Εἰς τὴν κλήρωσιν ἔλαβον μέρος ὅσοι ἀπέστειλαν λύσεις κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ὀρθὰς τῶν θεμάτων τῶν δημοσιευθέντων εἰς τὰ φύλλα τῆς «Σφαίρας» τοῦ παρελθόντος Ἰανουαρίου, πλὴν τοῦ 5ου θέματος, τὸ ὁποῖον συμφώνως πρὸς δημοσιευθεῖσαν σχετικὴν δήλωσιν, δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν. Οὕτω ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα, κατόπιν λεπτομεροῦς ἐξελέγξεως, τὰ ὀνόματα τῶν κ.κ. Παν. Ναούμ, Ἰ. Γ. Χιδήρογλου, Ἀγγ. Λειβαδίτη, Φ. Δουπάση, Ἠλ. Ἰωαννίδου, Ν. Μαρκομπίτση, Μιλ. Σταυρίδη, Ν. Κουκιαροπούλου, Ἀθ. Ζαφειρίου, Χαρ. Μαυρογένη, Χ. Βαλτῆ, Μ. Γιαμπανᾶ, Ἑλένης Κοκοτίνη, Ἰ. Λαμπρινάκη, Κ. Χλοΐδη, Ἀδριανῆς Δελλατόρα, Β. Οὐτοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν, Π. Σταθοπούλου ἐξ Αἰγίου, Γ. Κάμπα ἐξ Ἀγρινίου, Δ. Σουλινᾶ, Σ. Εὐαγγελινοῦ, Ἀπ. Σαμαρᾶ ἐκ Βόλου, Δ. Μαγνησαροπούλου, Χριστοφ. Χρυσάκη, Ἀ. Παπανδρέου ἐκ Θεσσαλονίκης, Ἀ. Ζώτου, Γ. Βαρβαρέτου ἐξ Ἰωαννίνων, Κ. Στεφανοπούλου, Γ. Βεργῆ ἐκ Καλαμῶν, Ἰ. Ἀμπαζάκου ἐκ Ναυστάθμου καὶ Γ. Ἀγοραστοῦ ἐκ τοῦ Μετώπου.

Τὰ ὀνόματα ἐκείνων, ποῦ ἔστειλαν λύσεις μὴ ὀρθὰς ἢ ἐλλιπεῖς καὶ ὄχι ὅλων τῶν θεμάτων, δὲν εἶνε δυνατόν, φυσικὰ νὰ δημοσιευθοῦν, διότι θὰ κατελάμβανον ὁλοκλήρους σελίδας.

Γενομένης τῆς κληρώσεως ἐξήχθη ἐκ τῆς κληρωτίδος -δι' ἣν ἐχρησίμευσε τὸ ἡμίψυλλον τοῦ κ. Γ. Κ. Νούσκαλη — τὸ ὄνομα τοῦ κ. Ἀπ. Σαμαρᾶ ἐκ Βόλου, ὅστις οὕτω ἐκέρδισε τὸ χρυσοῦν ὡρολόγιον.

Τὸν λαχνὸν ἀνέσυρεν ὁ κ. Γρηγόριος Δῆμος.

Ἐφ' ὃ καὶ συνετάχθη τὸ παρόν, ὅπερ κυρωθὲν δεόντως, δημοσιεύεται.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς «Σφαίρας»

Οἱ δράσται τῆς κληρώσεως
Γρηγ. Δήμου
Γ. Κ. Νούσκαλης

Παρακαλεῖται ὁ κερδίσας, τοῦ ὁποίου ἡ διεύθυνσις εἶνε, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν ἐπιστολῶν του «Καπνοπωλεῖον τὰ «Ὀλύμπια» Βόλος» νὰ μᾶς γνωρίσῃ τὸν τρόπον, καθ' ὃν θὰ παραλάβῃ τὸ ὡρολόγιον.

Υ. Γ. Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦ α' δεκαπενθημέρου τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Στὴν ἐποχὴ μας ὁ Ἔρως ἐκδικούμενος τὸ ἔγκλημα τῆς Δαλιδᾶς, ἀναγκάζει τῆς γυναῖκες νὰ κόβουν τὰ μαλλιά τους, γιὰ ν' ἀρέσουν.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Σπυρ. Σῦρον. Σᾶς εὐχαριστῶ θερμῶς δι' ὅσα γράφετε. Ὅλα γίνονται δεκτά, θὰ ἤθελα νὰ μᾶς στείλετε καὶ τὴν φωτογραφίαν. *Φαντασιῶδες δάσος.* Ἔγειναν ὅλα ὅπως ἐγράψατε. *Ψυχὴ τοῦ ἀπείρου.* Ἀρκετὰ περίεργος ἡ περιπέτειά σας. *Χρ. Βλάχον* Ἂν δημοσιευθῇ ἐμμέτρως δραχ. ὀκτώ, ἂν εἰς πεζὸν δραχ. 3.60. *Νύμφη τοῦ Βοσπόρου.* Ἐνεγράφητε καὶ ἐστάλησαν τὰ ὑπόλοιπα φύλλα. Τὰ δελτία διὰ τὰ κέρδη δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὰ στείλετε διότι οἱ συνδρομηταὶ θὰ λάβουν μέρος χωρὶς νὰ στείλουν δελτία, ἀρκεῖ νὰ μᾶς εἰδοποιήσουν ἐν καιρῷ. *Λ. Ἐλευθεριάδην.* Ἐπιταγὴ δὲν ἐλήφθη *Ζιζάνιον.* Τὸ ἐναντίον πρέπει νὰ ζητήσητε νὰ γείνῃ αὔξησις τῆς τιμῆς. *Ν. Μ. Καλάμας.* Τὴν ἀπὸ 6 παρ. μηνὸς ἐπιστολήν σας ἐλάβομεν μόλις τὴν 25ην. Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας, ἂν δὲν εἶνε γνωστὰ ὅσα γράφετε θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον. *Σ. Σαριδάκην.* Δεκτά. *Α. Σταυρόπουλον* ἔχετε δίκαιον ἀλλὰ τί νὰ κάμωμεν. *Χ. Τσιτσιμελῆν.* Περὶ τῆς ἐπιστολῆς θὰ γείνῃ λόγος εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον. Ἐπιστώθητε μὲ λεπτὰ 75. *Μαίρ. Θεοδωρακάκου.* Ὅσα ἐγκρίνονται δημοσιεύονται. Τὸ ἄλλο ποῦ ζητεῖτε εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατον. *Ἰ. Βεργόπουλον.* Δὲν γίνετσι. *Φρίξον.* Γιατί τόσον ὀργά. Διὰ τὸ ποίημα θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ ὁ ἀρχισυντάκτης εἰς τὸ προσεχές. *Ε. Ζουλῖνον.* Ποιήματα ἐλήφθησαν, ἀπάντησις εἰς τὸ προσεχές. *Χαρ. Μεταξᾶν, Ἀπ. Συρῖγον, Ἰ. Σιδέρην, Σ. Παπακωνσταννίνου, Ἰωάν. Θωμάκον, Ἐμ. Ζουλῖνον, Γ. Κουβλάκην, Χ. Τσιτσιμελῆν, Ἰουλ. Γεωργαντζόγλου, Σπῦρ. Σῦρον, Ὀδυσ. Σούλιον, Ἕλλην, Στ. Βαλσαμίδην, Ἥβην Γκλεζάκου, Ν. Γιαννακόπουλον, Ν. Νικολάου, Π. Κουυζοντζόγλουν,* Συνδρομαί ἐλήφθησαν. Ἐλεγράφητε.

Ἡ Τηλεφωνήτρια

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἐνεκρίθησαν τὰ ψευδώνυμα·

«*Μαῦρος*», «*Φαντασιῶδες δάσος*» «Don Soilius», «*Ἕλλη*», «*Τὸ πράσινο διαμάντι*», «*Μαγεμμένη*», «*Ἔβενος*», «*Λυκαυγὲς τῶν Θεῶν*», «*Φιλανδρώ*», «*Νύμφη τοῦ Βοσπόρου*», «*Μαραμμένο ἄνθος*», «*Λευκὸς Κρῖνος*» «*Μαγευμένη Βοσκοπούλα*», «*Πειρακτήριον*» «*Κῦμα Σμύρνης*» «*Παγασεὺς*», «*Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*», «*Τολμηρὸς Ἱππεὺς*», «*Ἐρωτευμένη Χρυσαλὶς*» «*Ἀγρινιώτικο Διαβολάκι*», «Nik Stamel» «*Κουρασμένη Ψυχή*» «*Παιδὶ Ἀμύνης*», «*Ἀπελπισμένο Ναυτάκι*» «*Χρυσαλίδες*», «Fleur d' amour», «Deux Gamins», «Zudex», «*Κλῶνος Μ. Δάφνη*», «*Μαραινομένη Καρδία*» «*Πληγωμένο ναυτόπουλο*» «*Ξενιτευμένο ναυτόπουλο*», «*Ἕκτωρ Βασιλεὺς Τρῳάδος*» «*Χαμμένος*», «*Γυιὸς τοῦ πόνου*», «*Υἱὸς Ἀπόλλωνος*».

Η ΠΥΘΙΑ ΣΑΣ

Φρειδερῖκον Πλεμὸν.— *Ἐνταῦθα* — Εἶσθε παρατηρητικός, ἔξυπνος, ἀλλὰ εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν σκανδαλοθήρας. Χώνετε τὴν οὐρίτσα σας παντοῦ γιὰ νὰ μάθετε σκανδαλάκια, καὶ νὰ πειράζετε ἔπειτα. Ὁ Μητρούσης καθὼς μοῦ λέγουν ἐδῶ, πνέει μένεα ἐναντίον σας. Εἶνε φυσικὸν ἔτσι, νὰ μὴν μπορεῖτε νὰ συγκεντρώσετε πολὺ τὸ μυαλό σας, ποῦ πετᾶ ἐδῶ κι' ἐκεῖ, καὶ γι' αὐτὸ πολλὲς φορὲς φαίνεσθε ἀπρόσεκτος.

Ν. Β. Β. - Χανιὰ.— Ἀρκετὰ σοβαρὸς καὶ θετικὸς χαρακτὴρ. Μελετηρὸς, τυπικὸς, τακτικὸς, ἔχετε κλίσιν καὶ εἶσθε κατάλληλος δι' ἐμπορικὰς καὶ τραπεζιτικὰς ἐπιχειρήσεις. Ἔχετε καὶ μίαν ἀκατανίκητον ἐπιμονὴν, μὲ τὴν ὁποίαν ἀσφαλῶς θὰ προκόψετε.

Κάτοικον Λαγκαδᾶ.— Εἶσθε φύσις πολὺ αἰσθαντική, διακριτική, φιλότιμος, γι' αὐτὸ δὲ καὶ μετριόρρων. Πρὸς τὸν ἑαυτόν σας εἶθε πολὺ αὐστηρὸς, ἐνῶ πρὸς τοὺς ἄλλους πολὺ ἐπιεικής. Τὸ πρῶτον εἶνε ἀναμφισβητήτως προτέρημα, ἀλλὰ τὸ δεύτερον ἐλάττωμα. Πρέπει ν' ἀποκτήσετε θάρρος καὶ ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό σας, γιὰ ν' ἀνδειχθῆτε.

Ἀριθ. 9

Δελτίον μετοχῆς εἰς τὰ κέρδη
Σάββατον, 2α Μαρτίου 1919

Ὀνοματεπώνυμον.....

Διεύθυνσις.....

Τύποις - Ἀθ. Δεληγιάννη